

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 27 LISTOPADA 2013 R., ŚRODA

(2014/C 64/03)

Spis treści	Strona
1. Rola gospodarki proekologicznej w zapewnianiu trwałego rozwoju w Etiopii	9
2. Oświadczenie Rolandasa Krisciunasa, litewskiego wiceministra spraw zagranicznych i urzędującego przewodniczącego Rady UE	9
3. Oświadczenie Fonotoe Luafesiliego Pierre'a Lauofo, wicepremiera oraz ministra spraw zagranicznych i handlu Samoa i urzędującego przewodniczącego Rady AKP	9
4. Tura pytań do Rady	9
5. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	10
6. Zagadnienie pilne nr 2: sytuacja na archipelagu Komorów	10
7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 25 listopada 2013 r., poniedziałek	10
8. Sprawozdanie dotyczące 10. regionalnego posiedzenia (region Afryki Zachodniej), które odbyło się w Abudży (Nigeria) w dniach 17–19 lipca 2013 r. – sprawozdanie współprzewodniczących	10
9. Sprawozdania podsumowujące warsztaty	11
10. Zatwierdzenie protokołów posiedzeń z dnia 26 listopada 2013 r., wtorek rano i po południu	11
11. Walka z praktykami okaleczania żeńskich narządów płciowych	11
12. Realizacja MCR w Afryce	11
13. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych	11
14. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	11
15. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych	12
16. Głosowanie nad poprawkami do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE	12
17. Sprawy różne	12
18. Termin i miejsce 27. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
Załącznik I Alfabetyczna lista członków wspólnego zgromadzenia parlamentarnego	13
Załącznik II Lista obecności na sesji w dniach 25–27 listopada 2013 r. w addis abebie (etiopia)	18
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	22
Załącznik IV Teksty przyjęte	23

Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
— Rezolucja w sprawie przestrzegania praworządności oraz znaczenia bezstronnego i niezależnego sądownictwa (ACP-EU/101.521/13/fin.)	23
— Rezolucja w sprawie współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej; szanse i wyzwania dla państw AKP (ACP-EU/101.516/13/fin.)	27
— Rezolucja w sprawie skutków społecznych i środowiskowych pasterstwa w państwach AKP (ACP-EU/101.526/13/fin.)	31
— Rezolucja w sprawie bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior (ACP-EU/101.541/13/fin.)	34
— Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP101.347)	38

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 27 LISTOPADA 2013 R., ŚRODA

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.10)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

1. Rola gospodarki proekologicznej w zapewnianiu trwałego rozwoju w Etiopii

Wymiana poglądów z Dessalegnem Mesfinem (Zastępcą Dyrektora Generalnego Urzędu ds. Ochrony Środowiska w Etiopii)

Dessagne Mesfin zwrócił uwagę na główne wyzwania stojące przed Etiopią w związku ze zmniejszeniem emisji dwutlenku węgla i przedstawił środki podjęte przez rząd Etiopii w celu łagodzenia skutków zmiany klimatu w kraju i promowania gospodarki proekologicznej. Członkowie pogratulowali Etiopii ambitnych planów w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu, wskazując jednak na potrzebę podjęcia przez rząd środków w poszanowaniu praw ludności Etiopii.

Głos zabrali: Gay Mitchell, Jo Leinen, Fiona Hall, Michèle Rivasi, Edit Bauer, Ana Gomes oraz Louis Michel.

Dessagne Mesfin zamknął debatę.

2. Oświadczenie Rolandasas Krisciunasa, litewskiego wiceministra spraw zagranicznych i urzędującego przewodniczącego Rady UE

Rolandas Krisciunas przedstawił priorytety litewskiej prezydencji w UE, jakimi są: Sahel, Somalia i konflikty w regionie Wielkich Jezior oraz w Republice Środkowoafrykańskiej. Zwrócił on uwagę na potrzebę współpracy UE i partnerów AKP w związku ze wspólnymi wyzwaniami, takimi jak zmiana klimatu, a także zastanowienia się nad tym, jak powinny kształtować się relacje po wygaśnięciu umowy z Kotonu w 2020 r. Przedstawił także szczegóły programowania na szczeblu krajowym i regionalnym w ramach 11. EFR.

3. Oświadczenie Fonotoe Luafesiliego Pierre'a Laufo, wicepremiera oraz ministra spraw zagranicznych i handlu Samoa i urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Fonotoe Luafesili Pierre Laufo z zadowoleniem przyjął jednoznaczne stanowisko UE i członków AKP w sprawie zagrożenia terrorystycznego przedstawione po ataku na centrum handlowe Westgate w Nairobi (Kenia). Zwrócił on uwagę na szereg obszarów, w których obie strony powinny nawiązać bliską współpracę, takich jak zmiana klimatu, migracja oraz reżim handlu globalnego. Podkreślił także znaczenie produkcji rolnej i bezpieczeństwa żywnościowego, zauważając przy tym, iż te kwestie powinny być traktowane priorytetowo w kontekście ram rozwoju po 2015 r.

4. Tura pytań do Rady

Fonotoe Luafesili Pierre Laufo (Samoa) odpowiedział w imieniu Rady AKP na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1, które skierował Enrique Guerrero Salom w sprawie strategii UE-Afryka oraz UE-Sahel.

Pytanie nr 2, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie ryzyka destabilizacji w Kenii.

Pytanie nr 3, które skierował Jean-Jacob Bicep w sprawie „nielegalnego wyłukiwania złota w Gujanie: czy to wspólna odpowiedzialność?”

Pytanie nr 4, które skierowała Fiona Hall w sprawie milenijnych celów rozwoju oraz celów zrównoważonego rozwoju, oraz pytanie nr 6, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie ram rozwoju po 2015 r.

Pytanie nr 5, które skierowała Ana Gomes w sprawie ograniczenia wolności mediów i rozłamu na scenie politycznej w Etiopii.

Pytanie nr 8, które skierował Olle Schmidt w sprawie wolności wypowiedzi w krajach AKP.

Autorzy pytań nr 1, 2 i 3 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 7 i 9 byli nieobecni.

Rolandas Krisciunas odpowiedział w imieniu Rady UE na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 10, które skierował Enrique Guerrero Salom w sprawie strategii UE-Afryka oraz UE-Sahel.

Pytanie nr 11, które skierowała Marielle de Sarnez (zastąpiona przez Fionę Hall) w sprawie europejskiej koordynacji działań na rzecz zwalczania piractwa u wybrzeży Somalii.

Pytanie nr 12, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie ryzyka destabilizacji w Kenii.

Pytanie nr 13, które skierował Gay Mitchell w sprawie braku bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienia w regionie Sahelu.

Pytanie 15, które skierowała Michèle Rivasi w sprawie obaw w związku z sytuacją na Madagaskarze i nadchodzącymi wyborami.

Pytanie 16, które skierował Patrice Tirolien w sprawie okresu przejściowego z 10. między 11. EFR.

Pytanie nr 19, które skierował Jo Leinen w sprawie ekofunduszu klimatycznego.

Pytanie nr 20, które skierowała Catherine Bearder w sprawie trofeów myśliwskich z dzikich zwierząt.

Pytanie nr 21, które skierowała Ana Gomes w sprawie ograniczenia wolności mediów i rozłamu na scenie politycznej w Etiopii.

Autor pytania nr 16 nie miał dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 14, 17 i 18 byli nieobecni.

5. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Głos zabrali: Olle Schmidt, Catherine Bearder, Tesfaye Daba (Etiopia), James Kemi-Gitura (Kenia), Michèle Rivasi, Laurent Ngon-Baba (Republika Środkowoafrykańska), Ana Gomes, Manuel Jimenez (Republika Dominikańska), Elmi Obsieh Wais (Dżibuti), Ibrahim Bundu (Sierra Leone), Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria), Kennedy Hamudulu (Zambia), Moses Y. Kollie (Liberia), Louis Michel, Christophe Lutundula (Demokratyczna Republika Konga) oraz Abdurahamane Chegou (Niger).

Fonotoe Luafesili Pierre Laufo i Rolandas Krisciunas odpowiedzieli na pytania i wzięli udział w debacie poświęconej różnym

kwestiom, takim jak tragedia na wyspie Lampedusa, migracja, Kenia i Międzynarodowy Trybunał Karny, włączenie do budżetu EFR, sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej, stosunki pomiędzy organizacjami społeczeństwa obywatelskiego a ludnością lokalną, a także sytuacja w zakresie praw politycznych i praw człowieka w Etiopii.

6. Zagadnienie pilne nr 2: sytuacja na archipelagu Komorów

Głos zabrali: Vincent Ringenberg (ESDZ), Christophe Lutundula (Demokratyczna Republika Konga), Philippe Boulland, Patrice Tirolien, Netty Baldeh (Gambia), Michèle Rivasi, Olle Schmidt, Moses Y. Kollie (Liberia), Djaé Ahamada Chanfi (Komory) oraz Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria).

Posłowie do PE zwrócili uwagę na szereg zmian oraz inne wyzwania stojące przed Związkiem Komorów. Członkowie AKP ostro skrytykowali trwającą kontrolę Francji nad Majottą, organizowanie odnośnych referendum na tej wyspie oraz jej status *département* w ramach Republiki Francuskiej. Czyniąc to, członkowie AKP odwołali się do szeregu rezolucji ONZ poświęconych tym kwestiom, jak również do stanowisk odnośnie do innych kwestii suwerenności terytorialnej. Sprzeciwili się także przyznaniu Majotcie statusu najbardziej oddalonego regionu w UE od dnia 1 stycznia 2014 r.

7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 25 listopada 2013 r., poniedziałek

Protokół został zatwierdzony.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.30 i wznowione o godz. 15.15.)

Joyce LABOSO i

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekreтары generalni

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Joyce LABOSO

Współprzewodnicząca

8. Sprawozdanie dotyczące 10. regionalnego posiedzenia (region Afryki Zachodniej), które odbyło się w Abudży (Nigeria) w dniach 17–19 lipca 2013 r. – sprawozdanie współprzewodniczących

Współprzewodniczące Joyce Laboso i Michèle Rivasi złożyły ustne sprawozdanie z głównych wniosków z regionalnego posiedzenia, które odbyło się w Abudży w dniach 17–19 lipca 2013 r., podkreślając główne tematy dyskusji.

Głos zabrali: Alban Sumana Kingsford Bagbin (Ghana), Sangoné Sall (Senegal), Boniface Yehouetome (Benin), Mohamed Abdallahi Ould Guelaye (Mauretania), Michèle Rivasi oraz Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria).

Członkowie wyrazili obawę w związku z kwestią kradzieży ropy naftowej i proponowanym systemem identyfikowalności służącym podniesieniu poziomu kontroli nad ropą naftową i rynkiem docelowym.

9. Sprawozdania podsumowujące warsztaty

Catherine Bearder dokonała ustnego sprawozdania z warsztatów poświęconych programowi rozwoju mieszkalnictwa na rzecz zapewnienia zrównoważonego rozwoju miast.

Tutai Tura (Wyspy Cooka) dokonała ustnego sprawozdania z warsztatów poświęconych tworzeniu nowych miejsc pracy dla ludzi młodych i kobiet poprzez rozwój mikro- i małych przedsiębiorstw.

10. Zatwierdzenie protokołów posiedzeń z dnia 26 listopada 2013 r., wtorek rano i po południu

Protokoły zostały zatwierdzone.

11. Walka z praktykami okaleczania żeńskich narządów płciowych

Debata bez rezolucji z Bogaletch Gebre, założycielką KMG Ethiopia.

Bogaletch Gebre przedstawiła działania, jakich była inicjatorką i propagatorką w walce z praktykami okaleczania żeńskich narządów płciowych.

Głos zabrali: Achille Marie Joseph Tapsoba (Burkina Faso), Mariya Gabriel, Idriss Amaoud Ali (Dżibuti), Maria Muniz de Urquiza, Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria), Nyasha Eunice Chikwinya (Zimbabwe), Michèle Rivasi, James Kembi-Gitura, Edit Bauer, Nita R. K. Deerpalsing (Mauritius), Louis Michel, Vincent Ringenberg (ESDZ) oraz Ana Gomes.

Dzięki dialogowi ze społecznościami, w ciągu 10 lat wskaźnik obrazujący przypadki okaleczania żeńskich narządów płciowych ze 100 % obniżył się do około 3 %. Ograniczono także liczbę przypadków małżeństw poprzez pojmanie i przemoc domową. Członkowie wyrazili uznanie dla zaangażowania Bogaletch Gebre, metod przez nią stosowanych i osiągniętych wyników oraz wezwali do ustanowienia przepisów, działań edukacyjnych i przedsięwzięcia innych środków na rzecz wspierania i poszerzania działań zwalczających przypadki okaleczania żeńskich narządów płciowych.

Bogaletch Gebre zamknęła debatę.

12. Realizacja MCR w Afryce

Debata bez rezolucji

Głos zabrali: Peter Craig-McQuaide (Komisja Europejska), Boniface Yehouetome (Benin), Filip Kaczmarek, Mo-Mamo Karerwa (Burundi), Ole Christiansen, Mohamed Abdirahman Abdillahi (Dżibuti), Catherine Bearder, Abadula Gameda Dago (Etiopia), Jean-Jacob Bicep, Netty Baldeh (Gambia), Sàbado Teresa Malendza (Mozambik), Abdourahmane Chegou (Niger), Edit Bauer, Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria), Philippe

Boulland, Mariya Gabriel, Komi Selom Klassou (Togo), Makhosini Hlongwane (Zimbabwe), Simon Vuwa Kaunda (Malawi), James Kembi-Gitura (Kenia) oraz Mussa Azzan Zungu (Tanzania).

Członkowie zauważyli, że działania na rzecz zwalczania ubóstwa są niewystarczające w obliczu niesamowitego wzrostu obserwowanego w Afryce w ciągu ostatnich pięciu lat, a na drodze do ich realizacji stoi brak równości. Pomimo znaczących postępów w zakresie MCR dotyczących zdrowia matki i dziecka, w Afryce nadal odnotowuje się największy odsetek zgonów dzieci i matek. Członkowie doszli do wniosku, że niezbędne jest, aby kraje nadal uczyły się poprzez wymianę doświadczeń oraz że państwa, które połączyły stały, sprawiedliwy wzrost ze stabilnością polityczną i polityką ukierunkowaną na rozwój człowieka dobrze radzą sobie w kontekście realizacji większości celów.

Peter Craig-McQuaide (Komisja Europejska) zamknął debatę.

13. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych

Wystąpienie Xaviera Verbovena, przewodniczącego komisji monitorującej AKP, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Xavier Verboven dokonał prezentacji na temat kluczowej roli społeczeństwa obywatelskiego w kontekście zrównoważonego rozwoju.

Głos zabrali: Netty Baldeh (Gambia), Michèle Rivasi, Adjedou Weidou (Czad) oraz Kennedy K. Hamudulu (Zambia).

Członkowie omówili warunki, w jakich realizowane są działania społeczeństwa obywatelskiego w niektórych krajach.

Xavier Verboven zamknął debatę.

Współprzewodnicząca serdecznie podziękowała Członkom za ich wspaniałą współpracę podczas jej kadencji i poinformowała Zgromadzenie, że jej następcą będzie Fitz A. Jackson (Jamajka).

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Współprzewodniczący podziękował współprzewodniczącej Joyce Laboso i życzył jej wszystkiego najlepszego.

14. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Przestrzeganie praworządności oraz znaczenie bezstronnego i niezależnego sądownictwa (ACP-EU/101.521/13/A/fin.)

Komisja Spraw Politycznych

Sprawozdanie: Dharamkumar Seeraj (Gujana) i Filip Kaczmarek

Nie zgłoszono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Współpraca południe-południe i współpraca trójstronna: szanse i wyzwania dla państw AKP (ACP-EU/101.516/13/A/fin.)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdanie: Elvis Mutiri wa Bashara (Demokratyczna Republika Konga) i Jean-Jacop Bicep

Poprawka przyjęta: 1.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Skutki społeczne i środowiskowe pasterstwa w państwach AKP (ACP-EU/101.526/13/A/fin.)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdanie: Abdourahamane Chégour (Niger) i Fiona Hall

Nie zgłoszono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

15. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych

- Bezpieczeństwo w regionie Wielkich Jezior (ACP-EU/101.541/13/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 3, 4, poprawki ustne 1, 6.

Poprawka odrzucona: 2.

Poprawka niepodlegająca głosowaniu: 5

Zmieniona rezolucja została przyjęta.

- Sytuacja na archipelagu Komorów (ACP-UE/101.542/13/fin.)

Złożono wnioski o głosowanie odrębne w poszczególnych kolegiach.

Poprawka wycofana: 4.

Poprawki odrzucone: 1, 2, 3, 5.

Rezolucja została odrzucona.

16. Głosowanie nad poprawkami do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 35 Regulaminu zostały przyjęte jednogłośnie.

17. Sprawy różne

Współprzewodniczący Louis Michel zdał relację z wizyty w więzieniu Kaliti, którą odbył ze współprzewodniczącą Joyce Laboso wcześniej tego dnia.

Głos zabrali: Michèle Rivasi, współprzewodniczący Louis Michel, Mohammed Abdallahi Ould Guelaye (Mauretania), Ana Gomes oraz Jacob Oulanyah (Uganda).

18. Termin i miejsce 27. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

27. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 17–19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

Współprzewodniczący podziękował władzom Etiopii za doskonałe zaplecze i dobrą organizację sesji, dziękując także współsekretarzom i całemu personelowi za ich pracę.

Współprzewodniczący poinformował Zgromadzenie, że do władz Grecji oraz do instytucji UE zostały wysłane pisma wyrażające głębokie rozczarowanie faktem, iż grecka prezydencja nie będzie gospodarzem kolejnej sesji.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 18.20)

Joyce LABOSO i	Alhaj Muhammad MUMUNI i
Louis MICHEL	Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współprzewodniczący	Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

LABOSO, (KENIA), współprzewodnicząca
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURKINA FASO
BURUNDI
KAMERUN (wiceprzewodniczący)
WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
KONGO (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)
WYSPY COOKA
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI (wiceprzewodniczący)
DOMINIKA
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA (wiceprzewodniczący)
ERYTREA
ETIOPIA
FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA (wiceprzewodniczący)
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący
ALFONSI
ALVES
BAUER
BEARDER
BICEP
BULLMANN
CALLANAN
CARVALHO
CASA
CASINI
CASPARY
CASTEX
CHRISTENSEN
COELHO
DE KEYSER
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
DURANT
ENGEL
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GABRIEL
GAHLER
GOERENS (wiceprzewodniczący)
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN

Przedstawiciele AKP

JAMAJKA
KIRIBATI
LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzewodniczący)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika Wysp Marshalla)
MAURETANIA (wiceprzewodniczący)
MAURITIUS (wiceprzewodniczący)
MIKRONEZJA (Sfederowane Stany Mikronezji)
MOZAMBIK (wiceprzewodniczący)
NAMIBIA
NAURU
NIGER (wiceprzewodniczący)
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA (wiceprzewodniczący)
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI
SURINAM
SUAZI
TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO

Przedstawiciele PE

HAUG
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KLASS (wiceprzewodniczący)
KORHOLA
KUHN
KURSKI
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
LÖVIN
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MIZZI
MOREIRA
NEUSER
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
OMARJEE (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodniczący)
ROITHOVÁ (wiceprzewodniczący)
RONZULLI (wiceprzewodniczący)
SCHLYTER
SCHMIDT
SCHNELLHARDT
SCOTTÀ
SENYSZYN
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
STRIFFLER

Przedstawiciele AKP

TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU
UGANDA
VANUATU (wiceprzewodniczący)
ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

STURDY
TIROLIEN
TOIA
VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
VLASÁK
WEBER
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

PURCELL (SAMOA), współprzewodniczący
HONGWANE (ZIMBABWE), wiceprzewodniczący
MILEBOU-AUBUSSON (GABON), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUETOME (BENIN)
NGON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)
NDOUANE (KONGO, Republika Konga)
TOURE (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
WAÏSS (DŻIBUTI)
ERYTREA
DAGO (ETIOPIA)
USAMATE (FIDŻI)
GWINEA
DHARAMKUMAR (GUJANA)
HAITI
JACKSON (JAMAJKA)
KIRIBATI
KOLLIE (LIBERIA)
MALI
MOZAMBIK
PALAU
TOZAKA (WYSPY SALOMONA)
SAINT VINCENT I GRENADYNY

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodnicząca
CASTEX, wiceprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GABRIEL
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NICHOLSON
ROITHOVÁ
SCHMIDT

Członkowie z ramienia AKP

DLAMINI (SUAZI)

KLASSOU (TOGO)

OULANYAH (UGANDA)

Członkowie z ramienia PE

SPERONI

STRIFFLER

WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

SALL (SENEGAL), współprzewodniczący

LENGKON (VANUATU), wiceprzewodniczący

VAN DER WALT (NAMIBIA), wiceprzewodniczący

DE FONTES PEREIRA (ANGOLA)

WORREL (BARBADOS)

WA BASHARA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)

KINGSFORD BAGBIN(GHANA)

MESSU (GWINEA RÓWNIKOWA)

KEMBI-GITURA (KENIA)

SOFONIA (LESOTO)

VUWA-KAUNDA (MALAWI)

WYSPY MARSHALLA

OULD GUELAYE (MAURETANIA)

DEERPALSING (MAURITIUS)

AHMED (NIGERIA)

POLISI (RWANDA)

SAINT KITTS I NEVIS

LONG (SAINT LUCIA)

WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA

POOL (SESZELE)

SIERRA LEONE

AMIN ABDEL MAGID (SUDAN)

PANKA (SURINAM)

HAVEA TAIONE (TONGA)

KHAN (TRYNIDAD I TOBAGO)

TUVALU

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca

LEGUTKO, wiceprzewodniczący

ALVES, wiceprzewodniczący

BICEP

BULLMANN

CASPARY

ENGEL

FORD

GOERENS

GUERRERO SALOM

JENSEN

KUHN

MARTIN

MATO ADROVER

MAYER

McMILLAN-SCOTT

MICHEL

MITCHELL

MIZZI

OMARJEE

SCHLYTER

ŠŤASTNÝ

STURDY

TIROLIEN

WEBER

ZANICCHI

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

NDUGAI (TANZANIA), współprzewodniczący

WEIDOU (CZAD), wiceprzewodniczący

GRENADA, wiceprzewodniczący

BAHAMY

BELIZE

(BOTSWANA)

TAPSOBA (BURKINA FASO)

KARERWA (BURUNDI)

OWONA KONO (KAMERUN)

WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA

DJAE (KOMORY)

TURA (WYSPY COOKA)

DOMINIKA

(REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)

BALDEH (GAMBIA)

GWINEA BISSAU

(MADAGASKAR)

SFEDEROWANE STANY MIKRONEZJI

NAURU

CHEGOU (NIGER)

TAGELAGI (NIUE)

KOIM (PAPUA NOWA GWINEA)

SOMALIA

(REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)

TIMOR WSCHODNI

HAMUDULU (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca

BAUER, wiceprzewodnicząca

SCHNELLARDT, wiceprzewodniczący

BEARDER

CHRISTENSEN

COELHO

DELVAUX

DE MITA

DE SARNEZ

ESTARÀS FERRAGUT

FERREIRA, João

HALL

HAUG

JOLY

KLASS

KURSKI

LÖVIN

NEUSER

OUZKÝ

RONZULLI

SCOTTÀ

SENYSZYN

TOIA

VAUGHAN

VLASÁK

ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 25–27 LISTOPADA 2013 R. W ADDIS ABEBIE (ETIOPIA)

LABOSO, (Kenia), współprzewodnicząca	MICHEL, współprzewodniczący ⁽²⁾ , ⁽³⁾
DE FONTES PEREIRA (Angola)	ALFONSI
WORRELL (Barbados)	ATTARD-MONTALTO ⁽¹⁾ , ⁽²⁾ (za MOREIRE, V.)
YEHOUETOME (Benin)	BEARDER
MOTLHALE (Botswana)	BINEV (za SPERONIEGO, F. E.)
TAPSOBA (Burkina Faso)	BOUILLAND (za DE MITE, L.)
KARERWA (Burundi)	CALLANAN
OWONA KONO (Kamerun), wiceprzewodniczący	CARVALHO ⁽¹⁾
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	CHRISTENSEN
WEIDOU (Czad)	DE SARNEZ ⁽¹⁾
DJAE (Komory)	GABRIEL
LUTUNDULA APALA (Kongo, Demokratyczna Republika Konga)	GOMES (za FERREIRE, E.)
NDOUANE (Republika Konga)	GRIESBECK ⁽¹⁾
TURA (Wyspy Cooka)	GUERRERO SALOM
TOURE (Wybrzeże Kości Słoniowej)	GUTIERREZ-CORTINES (za MATE, G.)
WAISS (Dżibuti) (wiceprzewodniczący)	HALL
JIMÉNEZ (Republika Dominikańska) (wiceprzewodniczący)	KACZMAREK
USAMATE (Fidżi)	KLASS (wiceprzewodnicząca)
MILEBOU AUBUSSON (Gabon)	KORHOLA
BALDEH (Gambia)	LEINEN (za TOIĘ, P.)
BAGBIN (Ghana)	LOPEZ AGUILAR
SEERAJ (Gujana)	MARTINEZ MARTINEZ ⁽¹⁾
RAKOTOMIANDRISOA (Madagaskar)	MAYER
VUWA-KAUNDA (Malawi)	MITCHELL
OULD GUELAYE (Mauretania)	MIZZI
SITHOLE (Mozambik) (wiceprzewodnicząca)	MUNIZ DE URQUIZA (za CASTEX, F.)
VAN DER WALT (Namibia)	NEUSER
CHEGOU (Niger) (wiceprzewodniczący)	NICOLAI (za MANDERSA, T.)
AHMED (Nigeria)	RINALDI ⁽¹⁾ , ⁽²⁾ (za JENSEN, E.)
TAGELAGI (Niue)	RIVASI
KOIM (Papua Nowa Gwinea)	SCHMIDT
KANAI (Palau)	SCHNELLHARDT
LONG (Saint Lucia)	STASTNY
PURCELL (Samoa) (wiceprzewodniczący)	TIROLIEN ⁽²⁾ , ⁽³⁾
SALL (Senegal)	VAUGHAN
POOL (Seszele)	VANHECKE ⁽¹⁾ (za SCOTTE, G.)

BUNDU (Sierra Leone)	VLASAK ⁽¹⁾
TOZAKA (Wyspy Salomona)	WIELAND
SWART (Republika Południowej Afryki)	WŁOSOWICZ ⁽²⁾ , ⁽³⁾ za KURSKIEGO, J.)
PANKA (Surinam)	
DLAMINI (Suazi)	
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	
KLASSOU (Togo)	
TAIONE (Tonga)	
KHAN (Trynidad i Tobago)	
OULANYAH (Uganda)	
KALTALIO (Vanuatu) (*)	
HAMUDULU (Zambia)	
HLONGWANE (Zimbabwe)	

(*) Kraj reprezentowany przez osobę nie będącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 25 listopada 2013 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 26 listopada 2013 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 27 listopada 2013 r.

Ponadto obecni:

ANGOLA

TEIXEIRA
GUNGA
CHINLINGUTILA
TCHIKANHA
da Silva, PEREIRA
AVELINO

BARBADOS

CHANDLER

BENIN

DAYORI
HOUNGNIĞBO
AGNIDOZAN

BOTSWANA

MANGOLE
MOTSHOME
CHINGAPANE
LENGWADIBE

BURKINA FASO

DOAMBA
OUEDRAOGO ZARE
BAKIO

BURUNDI

MWIDOGO
KAREKEZI
NIYUBAHWE

KAMERUN

GBERI
AWUDU MBAYA
ESSOMBA ATANGANA
DAOUDA
FOKOU
NGOUNGOURÉ EPSE SAMBA
NDOUMBA NGONO

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY- KAŃSKA

NOUGANGA

CZAD

ADJI
TEKILO
DINGAOMAIBE
NGARSOULEDE
AFFONO
GUELPINA

KONGO (Demokratyczna Republika Konga)

MABAYA GIZI AMINE
BASIALA MAKWA BASHARA
KAT MUSHITU
OTSHUMAMPITA ALOKI
NGOY SALIBOKO
LONTANGE BONGIMA
EBUA LIHAU
NGINDU KABUNDI BIDUAYA
MUKENDI
BOKO MUKE
LUKUKA

KONGO, Republika Konga

IBOVI
KOURISSA
NGAMELLA
APATOUL
BOUNDA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

F. TOURE
S. TOURE
KRA

KUBA
SHELTON
MARICHAL

DŻIBUTI
WAIS
GOUMANEH
ABDILLAH
WARSAMA
SAID
HASSAN
BILIL
SAID
DAOUD
FARAH

GWINEA RÓWNIKOWA
NGUEMA MANANA
NOHAME ELA
CHEVOL ABOMALA
SANGO WILASI

ETIOPIA
DABA
TOGA CHANAKA
TESSEMA
ESHETE
MELESE BELAY
TADESSE
DESTA

FIDŻI
VOCEA

GABON
DAMAS OZIMO
ONGOUORI NGOUBILI
RISSONGA
KOUMBA

GAMBIA
SILLAH
KEBBEH
CAMARA

GHANA
ASAMOAH
BROWN
SARKU
ALIFO

GUINEE
NOUNKE

GUJANA
GOMES

KENIA
WA KABANDO
ADEN
WERU
ONGUKA
MOGERE
NDINDIRI
MUNYUA
WAIGANJO

LESOTO
MAHASE-MOILOA
MAPHIKE
LIPHOLO
LEBOTSA
MOKOALELI

MADAGASKAR
NORBERT RICHARD
SETILAHY

MALAWI
KAUNDA
KAMLONGERA
CHISALA
CHINYAMA
MAKANDE

MAURETANIA
MINT HAMA

MOZAMBIK
MALENDZA
MANUEL
MATE
DAVA

NAMIBIA
NAHOLO
NGHILEEDELE
MUCHILA

NIGERIA
OUSMANE
FOUKORI
TONDY
MAINA
CAZALICA

NIGERIA
IVVEJUO
AHMED
AUDU
ABDULLAH
ALHASSAN
AKPAN
TILLEY-GYADO
ISYAK

PAPUA NOWA GWINEA
BALANGETUMA
MARO

SAMOA
LUTERU

SENEGAL
TALL
DIALLO
FALL
LO
SECK

SESZELE
VEL
SAMSON

SIERRA LEONE
LEWALLY
KUYEMBEH
SORIE

SUDAN
AMIR ABDELMAGID
NASR-ADEEN
ISMAIEL ALBAGIER

SURINAM
CASTELEN
TARNADI
NELSON

SUAZI
MASUKU

TANZANIA
AZZAN ZUNGU
YAKUBU
NZOWA

TRYNIDAD I TOBAGO
JOSEPH
JOHNSTON

UGANDA
BIHANDE
AKOL
NABBANJA
KAWEEESA
KAGORO

VANUATU
LENGKON
JOY
RURU

ZAMBIA
KABWE
NGULUBE
MUBANGA
MAYONDI

ZIMBABWE
CHIKWINYA
MPARIWA
MUCHADA
CHIPARE
CHIKURI
MASARA

RADA AKP

Fonotoe Luafesili Pierre Lauofo, wicepremier oraz minister spraw zagranicznych i handlu Samoa i urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE

Rolandas Kriščiūnas, wiceminister spraw zagranicznych Litwy i przedstawiciel Przewodniczącego Rady UE

KOMISJA EUROPEJSKA

PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju

ESDZ

COSTA PEREIRA, kierownik wydziału ds. obszaru panafrykańskiego

EKES

VERBOVEN

COMESA

NKANAGU

AU

MWENCHA

OIF

BARARUNYERETSE

SEKRETARIAT AKP

MUMUNI, wicepremier generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wicepremier generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI SPOZA PARLAMENTÓW

Fidżi

John Usamate,

minister pracy, stosunków przemysłowych i zatrudnienia oraz szef delegatury w Fidżi

Madagaskar

Jean Ernest Rakotomiandrisoa,

członek Narodowego Kongresu ds. Przemian (National Congress of Transition) i szef delegatury na Madagaskarze

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

- Rezolucja w sprawie przestrzegania praworządności oraz znaczenia bezstronnego i niezawisłego sądownictwa
(ACP-EU/101.521/13/fin.)
- Rezolucja w sprawie współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej: szanse i wyzwania dla państw AKP
(ACP-EU/101.516/13/fin.)
- Rezolucja w sprawie skutków społecznych i środowiskowych pasterstwa w państwach AKP
(AKP-UE/101.526/13/fin.)
- Rezolucja w sprawie bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior
(ACP-EU/101.541/13/fin.)
- Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego (AP101.347)

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie przestrzegania praworządności oraz znaczenia bezstronnego i niezawisłego sądownictwa**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- zgromadzone w Addis Abebie (Etiopia) w dniach 25–27 listopada 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i art. 21 ust. 1 i 2,
- uwzględniając umowę z Kotonu, w szczególności jej art. 8 ust. 4, art. 9, art. 33 ust. 1 i art. 96,
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów przyjętą w dniu 30 stycznia 2007 r., w szczególności jej art. 2 ust. 2, 5, 6 i 9, art. 3 ust. 1, 2, 5, 7, 8 i 9 oraz art. 4, 10, 12, 15, 17, 27, 32 i 33,
- uwzględniając Kartę społeczeństwa obywatelskiego CARICOM z dnia 19 lutego 1997 r., w szczególności jej art. XVII,
- uwzględniając deklarację w sprawie demokracji, politycznego, gospodarczego i korporacyjnego ładu przyjętą przez Organizację Jedności Afrykańskiej w dniu 8 lipca 2002 r., w szczególności jej art. 7 i 14,
- uwzględniając przyjętą przez Unię Afrykańską konwencję w sprawie zapobiegania korupcji i zwalczania jej z dnia 11 lipca 2003 r., w szczególności jej art. 3 i 17 ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia).

⁽²⁾ http://en.wikipedia.org/wiki/African_Union_Convention_on_Preventing_and_Combating_Corruption-cite_note-1#cite_note-1

- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie programu działania mającego na celu umocnienie praworządności na szczeblu krajowym i międzynarodowym,
 - uwzględniając podstawowe zasady ONZ dotyczące niezawisłości sądownictwa,
 - uwzględniając protokół A/SP1/12/01 Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej w sprawie demokracji i dobrego sprawowania rządów przyjęty w Dakarze w dniu 21 grudnia 2001 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Politycznych (ACP-EU/101.521/A/fin.),
- A. mając na uwadze, że poszanowanie praworządności i równowaga między władzami (wykonawczą, ustawodawczą i sądowniczą) stanowią warunek sine qua non wdrożenia i funkcjonowania stabilnej demokracji – co jest wspólnym i zasadniczym celem współpracy między UE a AKP – oraz podstawowy element dobrych rządów i promowania sprawiedliwego państwa i zrównoważonego rozwoju politycznego, gospodarczego i społecznego, przez co demokracja parlamentarna funkcjonuje łatwiej;
- B. mając na uwadze, że faktyczny, stanowczy i jasny podział władzy jest kluczowy dla zapewnienia prawdziwie bezstronnego, niezawisłego i łatwo dostępnego sądownictwa;
- C. mając na uwadze, że powołane struktury prawne powinny gwarantować równowagę między trzema konstytucyjnymi władzami, które muszą być niezależne od osób zajmujących poszczególne stanowiska;
- D. mając na uwadze, że sieć wolnej i etycznej prasy oraz społeczeństwo obywatelskie, którego prawa są przestrzegane i które jest uwzględniane podczas podejmowania decyzji politycznych, mogą przyczyniać się do zapewnienia właściwej równowagi między władzami konstytucyjnymi;
- E. mając na uwadze, że stały rozwój demokracji i wprowadzenie w życie należycie funkcjonującego systemu konstytucyjnego stanowią dla państw AKP i UE przedmiot znacznego wspólnego zainteresowania;
- F. mając na uwadze, że istnienie bezstronnego, niezawisłego i łatwo dostępnego sądownictwa stanowi we wszystkich państwach kluczowy czynnik praworządności gwarantujący przestrzeganie prawa przez wszystkich, sprzyjający zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu i zwiększeniu zaufania obywateli do rządu, co przekłada się na większą stabilność polityczną i bezpieczeństwo;
- G. mając na uwadze, że korupcja w wymiarze sprawiedliwości narusza zasadę niedyskryminacji oraz prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, rzetelnego procesu sądowego i skutecznego środka odwoławczego, które mają zasadnicze znaczenie dla egzekwowania wszystkich innych praw człowieka, oraz mając na uwadze, że korupcja poważnie narusza niezależność, kompetencje i bezstronność sądownictwa i administracji publicznej, pogłębiając brak zaufania do instytucji publicznych, podważając zasadę praworządności oraz prowadząc do przemocy;
- H. mając na uwadze, że wystarczająca liczba dobrze wykwalifikowanych pracowników, których zatrudniono na podstawie obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów, ma podstawowe znaczenie dla właściwego funkcjonowania sądownictwa i policji;
- I. mając na uwadze, że zaufanie obywateli do systemu prawnego ich państwa oraz do legitymizacji sądów zależy od sprawiedliwego, przejrzystego, uczciwego i skutecznego sądownictwa;
- J. mając na uwadze, że uczciwość w sprawach publicznych i zarządzaniu funduszami publicznymi stanowi podstawę dobrych rządów i praworządności i jest postrzegana jako czynnik ograniczający korupcję; mając na uwadze, że przywódcy polityczni powinni być pociągani do odpowiedzialności politycznej i karnej za przywłaszczanie sobie funduszy publicznych; mając na uwadze, że powszechna korupcja i brak przejrzystości, dostępu do informacji oraz czynnego uczestnictwa w podejmowaniu decyzji uniemożliwiają obywatelom pociągnięcie rządów oraz przedstawicieli politycznych do odpowiedzialności w celu zadbania o to, by wpływy z eksploatacji zasobów i rynku wykorzystywane były do zapewnienia przestrzegania praw człowieka; mając na uwadze, że rządy powinny dołożyć wszelkich starań, aby zwalczyć korupcję w przedsiębiorstwach publicznych i prywatnych;

- K. mając na uwadze, że zasadę dobrych rządów, będącą kluczowym elementem współpracy między UE a krajami AKP, określa się jako długoterminowy proces zmian oparty na uniwersalnych założeniach i zasadach oraz wspólnych dążeniach, które muszą mieć zastosowanie do wielkich zadań władczych państwa, a także do wzajemnych relacji między instytucjami publicznymi i obywatelami ⁽¹⁾;
- L. mając na uwadze, że edukacja od najwcześniejszych lat, zwłaszcza edukacja obywatelska, a także powszechna i ogólna świadomość kultury pokoju, praw człowieka, demokracji, praworządności i swobód obywatelskich stanowią kluczowy czynnik umacniania poczucia przynależności obywateli do społeczeństwa i zaangażowania obywateli w społeczeństwo, a także wpajania poszanowania dla praworządności;
- M. mając na uwadze, że te same zasady muszą mieć zastosowanie powszechne i nie mogą podlegać specjalnym „normom” krajowym lub regionalnym, nawet jeżeli sposób ich stosowania może różnić się w zależności od kraju;
1. przypomina, że każdy system demokratyczny opiera się na konstytucji i powiązaniem z nią wymiarze sprawiedliwości, oraz podkreśla w związku z tym znaczenie zasady niezawisłości sądownictwa;
 2. kładzie nacisk na rzeczywiste przyjęcie i stosowanie odpowiednich artykułów dotyczących praworządności, podziału władzy i niezawisłości sądownictwa zawartych w traktatach, kartach, porozumieniach i deklaracjach organizacji międzynarodowych, takich jak ONZ, Unia Afrykańska, UE i organizacje regionalne;
 3. wzywa organizacje międzynarodowe i regionalne do wykorzystywania swoich wpływów w celu wspierania parlamentów narodowych w sprawowaniu funkcji kontrolnej nad władzą wykonawczą; zachęca w tym celu do wymiany dobrych praktyk między parlamentami państw AKP i państw członkowskich Unii Europejskiej;
 4. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie regionalnych inicjatyw na rzecz dobrych rządów, takich jak afrykański mechanizm wzajemnej oceny, oraz wzywa do opracowania podobnych rozwiązań w sektorze sprawiedliwości;
 5. zaleca, aby w konstytucjach lub w zasadniczych dokumentach prawa państwowego wyraźnie określono zasady podziału władzy i sprecyzowano odpowiadające im ramy instytucjonalne; w tym względzie zgłasza zastrzeżenia wobec obserwowanej, wątpliwej z punktu widzenia prawa konstytucyjnego praktyki, zgodnie z którą większości konstytucyjne mogą ograniczać prawa mniejszości na gruncie krajowym, stworzone w celu umożliwienia politycznej kontroli; podkreśla, że zmiany konstytucji powinny być dokonywane w wyjątkowych sytuacjach i powinny stanowić odpowiedź na potrzebę o charakterze instytucjonalnym, a nie politycznym; zachęca zatem, by przed jakąkolwiek zmianą konstytucji wprowadzono w życie formalne mechanizmy kontroli politycznej oraz kontroli sprawowanej przez niezależny trybunał konstytucyjny;
 6. jest zdania, że ustanowienie skutecznych praw chroniących mniejszość parlamentarną, w połączeniu ze stosowaniem surowych i zapewniających wysoki stopień przejrzystości przepisów dotyczących finansowania partii politycznych, jest niezbędne w celu umożliwienia demokratycznej kontroli, równowagi pomiędzy poszczególnymi rodzajami władzy i trwałej demokracji;
 7. ponownie wskazuje, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa pozytywną i aktywną rolę w kontaktach między władzami państwa a partiami politycznymi i obywatelami oraz w zapobieganiu zamachom stanu lub naruszaniu praworządności;
 8. podkreśla znaczenie wolnych i niezależnych pluralistycznych mediów, które są w stanie uczestniczyć w demokratycznej kontroli i przyczynić się do równowagi między władzami państwa i które są chronione prawami wynikającymi z ustawodawstwa dotyczącego wolności informacji; apeluje o położenie kresu nękanii dziennikarzy, którym powinno się umożliwić wykonywanie pracy w sposób niezależny, bez obawy przed przemocą i oskarżeniami, a także o natychmiastowe uwolnienie dziennikarzy i blogerów niesłusznie pozbawionych wolności ze względu na ich pracę; apeluje o zmianę ustawodawstwa dotyczącego walki z terroryzmem i ekstremizmem oraz przepisów dotyczących bezpieczeństwa narodowego, zdrady lub działalności wywrotowej, które to przepisy mogą być wykorzystywane do przesładowania dziennikarzy i pozbawiania ich wolności;
 9. zdecydowanie zaleca umocnienie struktur i instytucji państwowych, zwłaszcza tych, które są powiązane z sądownictwem; wzywa organy krajowe do przyznania niezbędnych środków na ten cel; zwraca uwagę, że kar i wyroków skazujących orzekanych przez sądy nie można wykonywać bez wiarygodnego systemu więziennictwa, który otrzymuje niezbędne finansowanie i działa w oparciu o poszanowanie praw człowieka;

(1) COM(2006)0421.

10. uważa, że UE powinna zwracać większą uwagę na sytuację „państw upadłych” zgodnie z zasadami OECD dotyczącymi podejmowania działań międzynarodowych w niestabilnych państwach i sytuacjach niestabilności;
11. wzywa do zrozumiałego i przejrzystego stanowienia prawa w obszarze gospodarki, co w połączeniu z niezawisłym sądownictwem mogłoby zwiększyć zaufanie inwestorów, a tym samym znacznie przyczynić się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego; w związku z tym wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na przepisy dotyczące własności oraz podkreśla znaczenie wprowadzenia w życie – jako podstawowych zasad demokracji – prawa do uczestnictwa i prawa dostępu do informacji, a także mechanizmów odpowiedzialności publicznej, takich jak otwarte dane;
12. podkreśla potrzebę umocnienia, w drodze szkoleń i przekwalifikowania, wewnętrznej zdolności podmiotów odpowiedzialnych za sądownictwo (Trybunał Konstytucyjny, niezależne krajowe komisje wyborcze, sędziowie, prokuratorzy, wydziały dochodzeniowe) oraz instytucjonalizacji wewnętrznych mechanizmów kontroli rzetelności;
13. zaleca powołanie sądu dyscyplinarnego dla pracowników systemu sądownictwa, aby zagwarantować niezawisłość sędziów w obliczu perspektyw rozwoju kariery i nominacji;
14. podkreśla wyraźną potrzebę rozwiązywania codziennych problemów, takich jak ubóstwo, brak świadczonej po przystępnych cenach opieki zdrowotnej i korupcja, które wzmagają poczucie obywateli, że demokracja nie poprawiła warunków życia;
15. jest zdania, że silne i dysponujące wystarczającymi zasobami sądownictwo stanowi zabezpieczenie przed epidemią korupcji; uważa w związku z tym, że pracownicy sądownictwa i policji muszą otrzymywać adekwatne wynagrodzenie i nie mogą być narażeni na jakiegokolwiek naciski, wystawiające na próbę ich uczciwość lub utrudniające wykonywanie ich obowiązków zawodowych;
16. podkreśla znaczenie, jakie ma wysokiej jakości system kształcenia pracowników sądownictwa i policji, który opiera się na wartościach i etyce humanizmu oraz na zasadach demokratycznych, zasadzie dobrych rządów i zasadzie praworządności;
17. zaleca ustanowienie parlamentarnych instytucji i mechanizmów, które zainicjują zmianę świadomości społecznej w celu stworzenia skutecznej ochrony przed korupcją i nepotyzmem; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie z Dżakarty w sprawie zasad funkcjonowania agencji antykorupcyjnych, wydane w listopadzie 2012 r.; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu braku skuteczności w zakresie zwalczania korupcji utworzonych w wielu krajach instytucji antykorupcyjnych, który wynika głównie z powodu ich uwarunkowań instytucjonalnych, braku niezależności funkcjonalnej od władzy wykonawczej, braku wsparcia politycznego, odbierania im zasobów finansowych, ich przepisów dotyczących wybierania i mianowania urzędników, a także ich uprawnień egzekucyjnych; wzywa do opracowania międzynarodowych norm dotyczących niezależności i skuteczności organów antykorupcyjnych, które to normy powinny zostać opracowane na szczeblu międzyrządowym w celu ich ostatecznego przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne ONZ i które powinny stanowić odpowiednik zasad paryskich dotyczących krajowych instytucji ds. praw człowieka oraz obejmować równie szeroki zakres; podkreśla, że zasady te powinny stanowić kryterium oceny odpowiedzialności w ramach wzajemnej oceny działania;
18. popiera utworzenie międzynarodowej komisji ds. walki z korupcją w drodze międzynarodowego traktatu lub protokołu do konwencji ONZ przeciwko korupcji, którym to protokołem powołano by międzynarodowy organ dochodzeniowy o uprawnieniach odpowiadających uprawnieniom krajowych organów ścigania oraz organów odpowiedzialnych za egzekwowanie przestrzegania prawa, w celu dochodzenia i ścigania przestępstw korupcyjnych na terytoriach państw-sygnatariuszy oraz o uprawnieniach umożliwiających wnoszenie oskarżeń przed krajowymi sądami karnymi;
19. podkreśla, że zasady i praktyki dobrych rządów w dziedzinie sądownictwa muszą zostać zaszczepione na szczeblu struktur lokalnych, zwłaszcza poprzez rozwój infrastruktury sądowej odznaczającej się wysoką jakością i obejmującej swym zasięgiem całe terytorium;
20. zachęca do podejmowania inicjatyw w zakresie reform systemów sądownictwa i uważa, że w takie reformy powinny być w pełni zaangażowane odnośne delegatury Unii, ich poszczególni partnerzy i społeczeństwo obywatelskie;
21. zaleca włączenie edukacji obywatelskiej do krajowych programów kształcenia od najwcześniejszych lat, aby promować kulturę odpowiedzialności, świadomości praw człowieka, demokracji i praworządności, zwłaszcza z zamiarem walki z epidemią korupcji;

22. zaleca włączenie lokalnych elementów do systemu sądownictwa oraz do ogólnej demokratycznej struktury państwa, aby zapewnić lepsze zaangażowanie obywateli, przy zachowaniu pełnego poszanowania demokratycznych zasad i wartości; podkreśla w tym kontekście znaczenie dialogu na szczeblu lokalnym oraz działań straży sąsiedzkiej dla zapobiegania wykroczeniom i przestępstwom oraz dla promowania poszanowania i obrony praworządności i sądownictwa przez obywateli;
23. podkreśla ważną rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w skutecznych działaniach skierowanych na zwalczanie bezkarności; zwraca w tym kontekście uwagę, że MTK nie może zastępować skutecznych krajowych systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; zachęca do ustanowienia instytucjonalnego mechanizmu regularnego dialogu między MTK i rządami, zwłaszcza z szefami państw i rządów Unii Afrykańskiej, w celu usprawnienia obecnego funkcjonowania MTK dzięki uwzględnieniu kwestii będących przedmiotem zainteresowania poszczególnych stron statutu rzymskiego;
24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie Ministrów AKP-UE, Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej, Międzyrządowemu Organowi ds. Rozwoju, Południowoafrykańskiej Wspólnocie Rozwoju oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej: szanse i wyzwania dla państw AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- zgromadzone w Addis Abebie w dniach 25–27 listopada 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ („umowa z Kotonu”) i zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a po raz drugi w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że „głównym celem polityki Unii w dziedzinie [współpracy na rzecz rozwoju] jest zmniejszenie, a docelowo, likwidacja ubóstwa. Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju.”,
- uwzględniając oświadczenie wydane przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne w Budapeszcie (maj 2011 r.) na temat 4. Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w Pusan (Korea Południowa) w 2011 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenie z 7. szczytu szefów państw i rządów w Malabo, w szczególności jego ust. 18, w którym wezwano do zwrócenia szczególnej uwagi na współpracę południe-południe oraz współpracę trójstronną z myślą o położeniu kresu zależności od pomocy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju zawarte w dniu 1 grudnia 2011 r. ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 327 z 10.11.2011, s. 11.

⁽⁶⁾ <http://www.acp.int/content/outcome-documents-7th-summit-acp-heads-state-and-government-and-96th-acp-council-ministers>

⁽⁷⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz program działania z Akry z dnia 4 września 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje z 3166. posiedzenia Rady Unii Europejskiej (Sprawy Zagraniczne i Rozwój) z dnia 14 maja 2012 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian” ⁽²⁾,
 - uwzględniając notę Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie planu ramowego zawierającego wytyczne operacyjne dotyczące wsparcia Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej (SSC/17/3) z dnia 12 kwietnia 2012 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając symposium AKP-OIF poświęcone zacieśnianiu współpracy południe-południe oraz wyzwaniom i szansom dla grupy AKP ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając dokument końcowy z posiedzenia zespołu modularnego (en. building block) w sprawie współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej, które odbyło się w dniach 5 i 6 marca 2012 r. w Brukseli ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając wnioski z dialogu politycznego w sprawie współpracy trójstronnej zorganizowanego w Lizbonie w dniach 16 i 17 maja 2013 r. przez OECD i rząd Portugalii ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając dokument końcowy z Nairobi w sprawie współpracy południe-południe przyjęty przez Konferencję Wysokiego Szczebla Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie ze wspólnego posiedzenia zarządów UNDP/UNFPA/UNOPS, UNICEF, ONZ Kobiety i WFP z dnia 4 lutego 2013 r. w Nowym Jorku, w sprawie jak najlepszego wykorzystania współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju ⁽⁹⁾, uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu w sprawie współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej: szans i wyzwań dla państw AKP (AP101.516/13/fin),
- A. mając na uwadze, że pierwsze dziesięciolecie XXI wieku charakteryzowało się szybkim wzrostem gospodarczym dużych krajów wschodzących na Południu (Chiny, Indie, Brazylia, Argentyna, Indonezja, Republika Południowej Afryki itp.), które coraz bardziej potwierdzają swoją decydującą rolę w rozwoju, a w 2010 r., zgodnie z szacunkami OECD, miały prawie 50 % udziału w światowym PKB w porównaniu z udziałem na poziomie 36 % dziesięć lat wcześniej;
- B. mając na uwadze, że w tym kontekście i wobec wyzwań w dziedzinie rozwoju państwa AKP coraz częściej wybierały zaangażowanie się w partnerstwo południe-południe, obejmujące nie tylko przepływy finansowe, lecz również wymianę doświadczeń, transfer technologii, preferencyjny dostęp do rynku oraz bardziej solidarną wymianę handlową;
- C. mając na uwadze, że przyszłość współpracy południe-południe zależy od działań zbiorowych, które przyczyniają się do rozwoju wszystkich krajów uczestniczących i przynoszą rozwiązania wspólnych problemów;

⁽¹⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/34428351.pdf>

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/130243.pdf

⁽³⁾ http://ssc.undp.org/content/dam/ssc/documents/HLC%20Reports/Framework%20of%20Operational%20Guidelines_all%20languages/SSC%2017_3E.pdf

⁽⁴⁾ Sprawozdanie końcowe (2011) z 4.5.2011 r.

⁽⁵⁾ Dokument końcowy (2012) z 20.3.2012 r.

⁽⁶⁾ <http://www.oecd.org/dac/dac-global-relations/dialogue-triangular-cooperation.htm>

⁽⁷⁾ A/RES/64/222 A-RES-64-222f.doc

⁽⁸⁾ <http://www.undp.org/content/dam/undp/library/corporate/Executive%20Board/2013/English/B-11712E-2013-JBM-Leveraging%20South-South%20cooperation%20and%20triangular%20cooperation.pdf>

⁽⁹⁾ COM(2011)0840 z 7.12.2011.

- D. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym będące w trakcie procesu ratyfikacji przez kraje AKP muszą stanowić narzędzie na rzecz rozwoju krajów partnerskich Unii Europejskiej, zwłaszcza za sprawą dywersyfikacji ich gospodarek i zacieśniania współpracy między krajami AKP;
- E. mając na uwadze, że państwa AKP dokonały stopniowej refleksji nad nowymi sposobami realizacji celów dotyczących wyeliminowania ubóstwa i osiągnięcia trwałego rozwoju w większym stopniu na szczeblu regionalnym i za pośrednictwem partnerstw horyzontalnych;
- F. mając na uwadze, że współpraca trójstronna jest procesem obejmującym współpracę południe-południe wspieranym przez państwo z Północy, który różni się od zwykłych programów współpracy technicznej tym, że każdy podmiot określa swój wkład w zależności od własnej przewagi komparatywnej, biorąc na siebie część odpowiedzialności za wyniki w dziedzinie rozwoju;
- G. mając na uwadze, że współpraca południe-południe powinna być bardziej przejrzysta i powinna angażować w większym stopniu lokalne społeczeństwa obywatelskie;
- H. mając na uwadze, że choć osiągnięto znaczny postęp w zakresie realizacji założeń określonych w ramach milenijnych celów rozwoju, to postęp ten jest skrajnie nierównomierny;
- I. mając na uwadze, że kraje z Północy mają żywotny interes w zapewnieniu pomyślnego przebiegu współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej;
- J. mając na uwadze, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne (BIZ) między krajami rozwijającymi się sięgnęły w 2010 r. 16 % światowych inwestycji (tj. ich wartość wyniosła ok. 210 mld USD w porównaniu z 187 mld USD w 2008 r.) oraz że nadal istnieje niewykorzystany potencjał w zakresie ściślejszej transgranicznej integracji gospodarczej południe-południe;
- K. mając na uwadze, że zgodnie z raportem Sekretarza Generalnego ONZ dane liczbowe dotyczące współpracy na rzecz rozwoju południe-południe szybko rosły, osiągając poziom 16,2 mld USD w 2008 r., co oznacza wzrost o 63 % w stosunku do 2006 r.,
1. uważa, że zarówno współpraca południe-południe, jak i współpraca trójstronna, mimo ich odmiennego charakteru i zakresu, oferują nowe płaszczyzny działania i otwierają nowe środki współpracy, dzięki którym kraje wschodzące z Południa mogą dzielić się doświadczeniami w osiąganiu sukcesu i wnioskami wyciągniętymi z poniesionych porażek z krajami mniej rozwiniętymi, zwłaszcza z krajami najsłabiej rozwiniętymi (LDC), i oferować im pomoc rozwojową;
 2. stwierdza, że kraje wschodzące (Chiny, Indie, Brazylia, Turcja, Maroko, kraje Zatoki Perskiej itp.) masowo inwestują w państwach AKP i należy zachęcać je do wykorzystywania ich pozycji do podejmowania podstawowych wyzwań międzynarodowych, począwszy od ożywienia gospodarczego, a skończywszy na bezpieczeństwie żywnościowym, prawach człowieka i zmianie klimatu;
 3. przyznaje, że dzięki bliskości geograficznej i rosnącej komplementarności regionalnej państwa AKP posiadają fachową wiedzę techniczną specyficzną dla ich terytorium, chociaż nadal utrzymuje się brak równowagi w wymianie handlowej, o czym świadczy przykład Chin i Afryki;
 4. wyraża ubolewanie z powodu struktury wymiany handlowej między państwami AKP i gospodarkami wschodzącymi, która nie ulega zmianie jakościowej, ponieważ państwa AKP pozostają rezerwuarem podstawowych produktów i surowców służących do napędzania wzrostu przemysłowego pozostałych krajów; nalega, aby kraje te pokazały zdolność do propagowania nowych form mechanizmów rozwoju i uruchamiania środków, dzięki którym stosunki handlowe z krajami wschodzącymi mogłyby wspierać dywersyfikację strukturalną gospodarki;
 5. wzywa obecnych partnerów handlowych do udzielania pomocy w zakresie szkolenia i inwestycji w tych gałęziach przemysłu, które zwiększają wartość produktów z krajów AKP i innych krajów południowych, w celu budowania umiejętności i najkorzystniejszego wykorzystania ich zasobów na rzecz zrównoważonego wzrostu w przyszłości;
 6. wzywa zatem Unię Europejską do wspierania współpracy południe-południe na rzecz rozwoju, która zdecydowanie opiera się na zasadach równości i wzajemnego interesu, przy uwzględnieniu istniejącego braku równowagi między obiema stronami w ramach partnerstw; jest zdania, że należy zapobiegać zwykłemu wyprzedawaniu surowców oraz wspierać sprawiedliwy handel zasobami, a w szczególności intensywny transfer edukacji, wiedzy i technologii;

7. uważa, że projekty w ramach współpracy trójstronnej stanowią dla Unii Europejskiej dalszą okazję do promowania trwałych partnerstw z krajami AKP;
8. zachęca do rozwoju innowacyjnego finansowania, takiego jak możliwość wprowadzenia podatku od emisji dwutlenku węgla opartego na zasadzie „zanieczyszczający płaci”, zważywszy, że kraje rozwinięte i wschodzące są często znaczącym, choć nie jedynym, źródłem emisji dwutlenku węgla ze względu na ich gwałtowną industrializację; pochwała w związku z tym wysiłki państw członkowskich UE na rzecz stopniowego wycofywania paliw kopalnych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu, oraz zachęca do tego, aby w ramach współpracy trójstronnej koncentrować się na promowaniu wykorzystywania odnawialnych źródeł energii oraz stosowania technologii ekologicznych jako elementu zrównoważonego koszyka energetycznego;
9. wzywa Komisję Europejską i Europejski Bank Inwestycyjny do zwiększenia finansowania inicjatyw podejmowanych w ramach współpracy trójstronnej, zwłaszcza przez graniczące ze sobą kraje;
10. zachęca wszystkie zainteresowane strony do wspierania zwiększania potencjału państw AKP w perspektywie długoterminowej poprzez wdrażanie współpracy trójstronnej, która opiera się na wykorzystywaniu przewagi komparatywnej i komplementarności między różnymi podmiotami rozwoju i skupia kraje wokół wspólnego celu, jakim jest eliminacja ubóstwa na świecie i propagowanie zrównoważonego rozwoju;
11. jest zdania, że współpraca południe-południe i współpraca trójstronna powinny także koncentrować się na zwalczaniu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, a ich celem powinien być trwały rozwój gospodarczy oparty na praworządności;
12. jest zdania, że współpraca południe-południe i współpraca trójstronna powinny przyczynić się do zrównoważonego i opłacalnego gospodarczo wykorzystywania zasobów naturalnych i surowców;
13. przypomina, że aby współpraca południe-południe i współpraca trójstronna przynosiły wymierne korzyści obywatelom, należy je rozwijać jako uzupełnienie aktywnych inwestycji publicznych, prywatnych i wspólnych w dziedzinach służących pożytkowi publicznemu, takich jak m.in. transport, energetyka, w szczególności dostawy energii i dostęp do elektryczności, infrastruktura TIK, oraz powinien im towarzyszyć zestaw ukierunkowanych na wzrost publicznych strategii politycznych, w tym odpowiedni system podatkowy i odpowiedni poziom decentralizacji, w celu upodmiotowienia regionów i społeczności lokalnych;
14. przyznaje, że w obliczu nieznaczej mobilizacji zasobów wewnętrznych i obniżenia wartości pomocy rozwojowej, finansowanie wynikające ze współpracy południe-południe stanowi niejako linię ratowniczą dla wielu państw AKP, które mają ogromne potrzeby finansowe; ubolewa jednak, że finansowanie to charakteryzuje się wyraźną koncentracją na sektorach takich jak sektory wydobycia zasobów naturalnych i mineralnych;
15. uważa, że pomoc rozwojowa i projekty realizowane w ramach współpracy powinny w większym stopniu koncentrować się na promowaniu lepszego wykorzystania zasobów wewnętrznych państw AKP;
16. zachęca do rozszerzenia współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej o dziedziny, które sprzyjałyby zrównoważonemu rozwojowi, takie jak dobre rządy;
17. kładzie nacisk na potrzebę zwiększenia potencjału państw AKP w zakresie uregulowania tworzenia i wdrażania ustawodawstw, w imię solidarnego rozwoju gwarantującego poszanowanie praw człowieka, dobre rządy, sprawiedliwość społeczną, równość, demokrację i przestrzeganie ochrony środowiska;
18. uważa, że państwa AKP muszą być zdolne do stawienia czoła wyzwaniom środowiskowym takim, jak zmiana klimatu, energetyka, degradacja środowiska i utrata różnorodności biologicznej, zwłaszcza dzięki finansowaniu przeznaczonemu na eksploatację zasobów naturalnych, która musi mieć zrównoważony charakter;
19. proponuje, aby światowe partnerstwo zawiązane w celu skutecznej współpracy na rzecz rozwoju mogło służyć jako forum dla partnerów podzielających te same zasady i mających właściwie zdefiniowane zobowiązania, tak aby uzyskać namacalne wyniki rozwoju, wykorzystując przewagę komparatywną i komplementarność oraz poprawiając przejrzystość w kwestii wydatków, beneficjentów oraz odpowiedzialności podmiotów lokalnych i regionalnych zaangażowanych w odnośne procesy;

20. podkreśla, że tradycyjni darczyńcy pozostają głównymi dostawcami pomocy dla państw AKP i partnerów handlowych, zaś Unia Europejska i jej państwa członkowskie potwierdziły podjęte wcześniej zobowiązanie dotyczące przeznaczenia w 2015 r. i w dalszej perspektywie 0,7 % dochodu narodowego brutto na przyspieszenie postępów w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;
21. zachęca zatem do tworzenia partnerstw w poszczególnych dziedzinach i w ramach konkretnych działań, aby wywierać większy wpływ na decyzje międzynarodowe; wzywa zainteresowane podmioty do rozważenia kwestii trwałości tych nowych form współpracy w kontekście centralnego zagadnienia, jakim jest transfer wiedzy i technologii, a także ochrony środowiska ponad granicami;
22. uważa, że nowe formy integracji terytorialnej wymagają przekazania projektów w obszarze rozwoju w gestię podmiotów lokalnych i regionalnych;
23. kładzie nacisk na konieczność przyznania istotnej roli badaniom i innowacjom poprzez wynegocjowanie, w stosunkach międzynarodowych, systemów sprzyjających badaniom na rzecz rozwoju;
24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie skutków społecznych i środowiskowych pasterstwa w państwach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- zgromadzone w Addis Abebie (Etiopia) w dniach 25–27 listopada 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając strategiczne ramy Unii Afrykańskiej na rzecz pasterstwa w Afryce („Policy Framework for Pastoralism in Africa: Securing, Protecting and Improving the Lives, Livelihoods and Rights of Pastoralist Communities”), przyjęte przez konferencję afrykańskich ministrów rolnictwa w październiku 2010 r. i zatwierdzone przez Radę Wykonawczą na jej 18. posiedzeniu zwykłym, które odbyło się w styczniu 2011 r. w Addis Abebie (doc. EX.CL/631 XVIII),
- uwzględniając deklarację z Ndżameny z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie wkładu hodowli pasterskiej w bezpieczeństwo i rozwój,
- uwzględniając ramy i wytyczne dotyczące polityki gruntowej w Afryce, zatwierdzone w 2009 r. przez wspólną konferencję ministrów Unii Afrykańskiej odpowiedzialnych za rolnictwo, gospodarkę gruntami i hodowlę,
- uwzględniając decyzję A/DEC.5/10/98 szefów państw lub rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) dotyczącą uregulowania transgranicznego sezonowego pasterstwa wędrownego między państwami członkowskimi ECOWAS,
- uwzględniając politykę rolną państw członkowskich ECOWAS przyjętą w dniu 19 stycznia 2005 r. w Abudży,
- uwzględniając politykę rolną Zachodnioafrykańskiej Unii Gospodarczej i Walutowej (WAEMU) przyjętą w dniu 10 grudnia 2001 r. aktem dodatkowym nr 03/2001,
- uwzględniając projekt ram strategicznych Wspólnego Rynku Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA) z grudnia 2009 r. na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego w regionach pasterskich,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia).

- uwzględniając ramy strategiczne polityki regionalnej przygotowane przez Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD), odnoszące się do zdrowia zwierząt i do handlu, zatwierdzone w grudniu 2009 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE („umowę z Kotonu”), w szczególności art. 32 ust. 1 dotyczący środowiska i zasobów naturalnych, art. 32a dotyczący zmiany klimatu, art. 31 dotyczący kwestii związanych z płcią, a także art. 23 dotyczący rozwoju sektora gospodarczego, odnoszący się do strategii na rzecz obszarów wiejskich i produkcji rolnej,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z marca 2013 r. pt. „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego pt. „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym” (COM(2010)0127),
- uwzględniając unijne inicjatywy AGIR i SHARE stanowiące reakcję na kryzysy żywnościowe i niedożywienie,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) pt. „World Livestock 2011. Livestock in food security” („Hodowla na świecie w 2011 r. Wkład hodowli w bezpieczeństwo żywnościowe”) (Rzym, 2012 r.),
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2007 r. (A/RES/66/142),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 listopada 2002 r. w sprawie ludów tubylczych (13466/02),
- uwzględniając milenijne cele rozwoju określone przez ONZ w 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (ACP-EU/101.526/13/fin.),
- A. mając na uwadze, że w Afryce żyje około 268 mln pasterzy i że w niektórych regionach pasterstwo jest głównym źródłem dochodów; mając na uwadze, że tereny pasterskie pokrywają około 40 % kontynentu afrykańskiego i że pasterstwo stanowi główną działalność w niektórych regionach, np. w Nigrze wartość pogłowia bydła szacowana jest na 2 000 mld FCFA, a dochody sektora stanowią 21 % krajowego eksportu;
- B. mając na uwadze, że pasterze dysponują ugruntowanymi rodzimymi umiejętnościami oraz wykorzystują sieci społeczne i nowe technologie informacyjno-komunikacyjne do tego, by na terenach suchych i półsuchych odnajdować najbogatsze w roślinność pastwiska i strategicznie przeprowadzać tam swoje stada, a tym samym czerpać korzyści z gruntów nieuprawnych i słabo nadających się do innych zastosowań;
- C. mając na uwadze, że dane statystyczne dotyczące wkładu pasterstwa w gospodarkę poszczególnych państw są mało znane, pomimo znaczenia, jakie odgrywa ono w zapewnianiu podaży bydła i tworzeniu sieci usług wokół tej działalności;
- D. mając na uwadze, że na terenach suchych i półsuchych pasterstwo okazuje się bardziej produktywnie niż hodowla osiadła pod względem ilości produkowanego mięsa na hektar i pod względem wydajności kalorycznej na hektar oraz że przyczynia się ono w ten sposób do wyżywienia ludności, a tym samym do zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego oraz odporności;
- E. mając na uwadze, że wypas na terenach suchych i półsuchych w połączeniu z potencjałem pastwisk w zakresie wychwytywania dwutlenku węgla mógłby wywierać pozytywny wpływ na środowisko; mając na uwadze, że z drugiej strony wypasanie stad w jednym miejscu powoduje nadmierny wypas i utratę różnorodności biologicznej, ponieważ rośliny nie mogą się właściwie zregenerować;
- F. mając na uwadze, że z powodu zmiany klimatu pasterze są bardziej zagrożeni brakiem bezpieczeństwa żywnościowego i ubóstwem, pomimo tego, że dzięki mobilności pasterze mogą łatwiej dostosowywać się do zmiany klimatu niż hodowcy prowadzący hodowlę osiadłą;

- G. mając na uwadze, że przyrost demograficzny prowadzi do zwiększenia zapotrzebowania na grunty uprawne oraz urbanizacji w Afryce oraz że czynniki te mogą ograniczyć możliwość przemieszczania się zwierząt, a także mając na uwadze, że ostrożna gospodarka i utworzenie kodeksów i planów wykorzystania gruntów są zatem szczególnie ważne w celu zachowania możliwości przemieszczania się zwierząt;
- H. mając na uwadze, że dzięki analizie zagadnień związanych z zarządzaniem mobilnością transgraniczną na poziomie regionalnym można by uzyskać rozwiązania konfliktów między społecznościami o dostęp do wody i ziemi;
- I. mając na uwadze, że pasterze, przemierzający tereny odizolowane, mogą odgrywać pozytywną rolę w zakresie bezpieczeństwa;
- J. mając na uwadze, że dywersyfikacja działalności umożliwia niektórym pasterzom powiększenie dochodów;
- K. mając na uwadze, że dostęp pasterzy do odpowiedniej opieki zdrowotnej o wysokiej jakości, edukacji, wody i opieki weterynaryjnej dla ich zwierząt może okazać się problematyczny oraz że trudności z prowadzeniem wśród nich spisów ludności mogą powodować ich marginalizację polityczną;
- L. mając na uwadze, że celem strategicznych ram Unii Afrykańskiej na rzecz pasterstwa jest ochrona dochodów pasterzy, udzielenie im pomocy w podejmowaniu stojących przed nimi wyzwań, zagwarantowanie im praw oraz zwiększenie ich wkładu w gospodarkę;
1. wzywa państwa AKP i władze lokalne, aby dokonały harmonizacji polityki krajowej, lokalnej i regionalnej z ramami zaproponowanymi przez Unię Afrykańską oraz zapewniły udział pasterzy w określaniu stosowanych strategii;
 2. zwraca się do Unii Europejskiej, aby uznała pasterstwo za wartościowy system produkcji, a także pomagała państwom AKP we wdrażaniu ram strategicznych;
 3. wskazuje na konieczność zastosowania odpowiednich środków w zakresie zdrowia i higieny zwierząt, aby uniknąć rozprzestrzeniania się chorób zwierzęcych, utrzymać pasterstwo i chronić zdrowie publiczne; zauważa, że wiedza pasterzy o zapobieganiu chorobom zwierząt i leczeniu tych chorób ma duże znaczenie;
 4. apeluje do państw AKP o utworzenie i wdrożenie lokalnych, krajowych, dwustronnych i regionalnych inicjatyw, środków ustawodawczych i kodeksów na rzecz pasterstwa, sezonowego pasterstwa wędrownego i użytkowania gruntów; wzywa państwa AKP do opracowania innowacyjnych koncepcji wsparcia w dziedzinach takich jak edukacja i zdrowie publiczne, tak aby lepiej odpowiadać na potrzeby przemieszczających się grup populacji;
 5. wzywa podmioty sektora publicznego i prywatnego do zadbania o to, by granice i ograniczenia nie wpływały negatywnie na bezpieczną mobilność pasterzy ani na ich dostęp do zasobów, a także by pasterze wciąż mogli wypasać swoje stada na obszarach, gdzie grunty są sprywatyzowane;
 6. zaleca państwom AKP wspieranie kobiet pasterzy i doradzanie im kwestii umocnienia ich pozycji ekonomicznej;
 7. wzywa państwa AKP do poprawy struktur zarządzania w celu zapewnienia lepszej reprezentacji pasterzy w tych strukturach, w szczególności przez nadanie większych uprawnień instytucjom tradycyjnym i organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, tak aby wprowadzono odpowiednie środki z myślą o realizacji następujących celów:
 - a) pewny dostęp do pastwisk i stref buforowych w porze suchej;
 - b) ochrona tradycyjnych umiejętności oraz zasobów genetycznych, przy jednoczesnym zdobywaniu nowej wiedzy na temat zdrowia zwierząt, środowiska i ochrony zasobów;
 - c) dostęp do odpowiedniej edukacji, usług medycznych, opieki weterynaryjnej i wody, o wysokiej jakości i w formie dostosowanej do pasterstwa;
 - d) udostępnienie i wykorzystywanie technologii, usług sanitarnych, systemów zarządzania w przypadku suszy, informacji o rynku i usług finansowych;

- e) rozbudowa i udoskonalenie infrastruktury przetwórstwa produktów i ich wprowadzania na rynek oraz ich szlaków dystrybucji;
8. wzywa państwa AKP do poświęcenia szczególnej uwagi edukacji dziewcząt w społecznościach pasterskich oraz do utworzenia im udogodnień w dostępie do edukacji;
 9. zwraca się do państw AKP i Unii Europejskiej, aby angażowały pasterzy w proces podejmowania decyzji oraz udzielały pasterzom pomocy w rozwiązywaniu konfliktów, stosując – jeśli to stosowne i możliwe – sposoby zwyczajowe, a także ułatwiały im dostęp do usług prawnych;
 10. zwraca się do państw AKP o zapewnienie wsparcia i doradztwa pasterzom decydującym się na opuszczenie sytemu;
 11. zaleca państwom AKP gromadzenie dalszych danych dotyczących pasterstwa w celu lepszej oceny jego wkładu w gospodarkę, a także przeprowadzanie analiz społeczno-gospodarczych z myślą o lepszej kategoryzacji zagrożeń, na jakie narażeni są pasterze, takich jak np. zmiana klimatu, konflikty, zmiana sposobu użytkowania gruntów lub brak bezpieczeństwa żywnościowego;
 12. wzywa państwa UE i AKP do podejmowania wszelkich możliwych starań w celu zwalczania zmiany klimatu, przy uwzględnieniu jej niszczycielskiego wpływu na populację pasterzy; podkreśla w związku z tym znaczenie nie tylko wspierania dostosowania do zmiany klimatu i poprawy odporności społeczności pasterskich w państwach AKP, lecz również dążenia do ambitnego programu ograniczania emisji gazów cieplarnianych zarówno w państwach UE, jak i AKP;
 13. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- zgromadzone w Addis Abebie w dniach 25–27 listopada 2013 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Umowę 2000/483/WE o partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu (Benin) dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną następnie w 2005 r. i 2010 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2098 (2013) w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DR Konga),
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga (DR Konga), przyjętą na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniu 29 listopada 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie sytuacji DR Konga wydane przez przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ,
- uwzględniając Pakt o bezpieczeństwie, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior podpisany w Nairobi (Kenia) w grudniu 2006 r. przez szefów państw i rządów państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior (ICGLR),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 27 listopada 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia).

- uwzględniając dokument ustanawiający ramy pokoju, bezpieczeństwa i współpracy dla Demokratycznej Republiki Konga i regionu, podpisany w dniu 24 lutego 2013 r. w Addis Abebie (Etiopia) przez jedenastu szefów państw i rządów państw członkowskich ICGLR i Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC),
 - uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów państw członkowskich ICGLR w sprawie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w prowincji Kiwu Północne w DR Konga wydane na posiedzeniu ICGLR w Kampali (Uganda) w dniu 5 września 2013 r.,
 - uwzględniając komunikat końcowy ze wspólnego szczytu SADC i ICGLR w Pretorii w dniu 4 listopada 2013 r.,
 - uwzględniając podjętą w dniu 14 listopada 2013 r. na 406. posiedzeniu Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej decyzję w sprawie sytuacji we wschodniej części DR Konga,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia z dnia 9 września 2013 r. oraz 4, 6, i 11 listopada 2013 r. wydane przez specjalnych wysłanników UE, ONZ, Unii Afrykańskiej (UA) i USA do regionu Wielkich Jezior i specjalnych przedstawicieli tych organizacji ds. regionu Wielkich Jezior,
 - uwzględniając oświadczenia przedstawione przez wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa: w dniu 30 sierpnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Kiwu Północnym oraz w dniu 7 czerwca 2012 r. i 10 lipca 2012 r. w sprawie wschodniego Konga,
 - uwzględniając wcześniejsze rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie DR Konga, w szczególności te z dnia 17 grudnia 2009 r., 13 grudnia 2012 r. i 12 września 2013 r.,
 - uwzględniając oświadczenie z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie pogorszenia się sytuacji humanitarnej w DR Konga, wydane przez komisarz UE ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego Kristalinę Georgiewę,
 - uwzględniając art. 3 konwencji genewskiej z 1949 r. i protokół II do tej konwencji, które zakazują egzekucji pozasądowych, gwałtów, przymusowej mobilizacji i innych aktów okrucieństwa,
 - uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., która w szczególności zakazuje angażowania dzieci w konflikty zbrojne,
 - uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r. oraz Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r.,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów ratyfikowaną przez DR Konga w 1982 r.,
- A. wyrażając poważne zaniepokojenie z powodu utrzymującej się przemocy, łamania praw człowieka na wielką skalę, różnego rodzaju przestępstw (niesłusznych aresztowań, wymuszeń, grabieży, przymusowej pracy, przemocy seksualnej, przymusowej rekrutacji dzieci do wojska, tortur i egzekucji) oraz braku bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior;
- B. mając na uwadze, że obecność i działalność ugrupowań zbrojnych w całym regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części DR Konga, jest jedną z podstawowych przyczyn utrzymującego się braku bezpieczeństwa w tym regionie oraz stanowi stałe zagrożenie dla pokoju, bezpieczeństwa, stabilności oraz rozwoju gospodarczego i społecznego, a także współpracy krajów tego regionu;
- C. mając na uwadze, że trwająca nielegalna eksploatacja i grabieże zasobów naturalnych i kopalnych DR Konga, zwłaszcza we wschodniej części kraju, jest jedną z głównych przyczyn braku bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior; mając na uwadze, że do wzrostu przemocy i destabilizacji w regionie przyczyniają się również rosnące bezrobocie i ubóstwo, kryzys żywnościowy oraz niedostatek podstawowych usług społecznych;

- D. mając na uwadze, że w ubiegłym roku z powodu walk przesiedlono ponad 100 000 osób, co nasiliło trwający kryzys humanitarny w regionie, w którym żyje już około 2,6 mln osób wewnętrznie przesiedlonych i 6,4 mln osób wymagających pilnej pomocy żywnościowej i doraźnej – sytuacja ta jest spowodowana głównie rebelią M23 oraz działalnością przestępczą innych ugrupowań zbrojnych we wschodniej części DR Konga;
- E. mając na uwadze, że po ofensywie wojskowej rozpoczętej pod koniec października 2013 r. przy wsparciu brygady interwencyjnej MONUSCO, siły zbrojne DR Konga (FARDC) stłumiły rebelię M23 i umożliwiły stopniowe przywrócenie na obszarach okupowanych przez rebeliantów państwowej administracji terytorialnej;
- F. zauważając oświadczenie przywódców M23 z dnia 5 listopada 2013 r., w którym zapowiedzieli oni zakończenie rebelii i wyrazili wolę realizowania celów ich ruchu wyłącznie za pomocą środków politycznych;
- G. mając na uwadze, że pomimo zwycięstwa FARDC i starań społeczności międzynarodowej oraz zasobów przez nią przeznaczonych w regionie Wielkich Jezior, w szczególności we wschodniej części DR Konga, wciąż nie położono kresu przemocy i poważnym przypadkom łamania praw człowieka, zbrodniom wojennym i zbrodniom przeciwko ludzkości, których dopuszczają się ugrupowania zbrojne, a także nielegalnej eksploatacji i grabieży zasobów naturalnych DR Konga; mając zatem na uwadze, jak ważne jest kontynuowanie starań na rzecz umocnienia pokoju i bezpieczeństwa w tym regionie;
- H. potępiając trudności w sprawnym zakończeniu rozmów w Kampali między rządem DR Konga a M23, które to trudności wynikały z różnicy zdań co do charakteru i tytułu tekstu końcowego podsumowującego te rozmowy, pomimo już poczynionych postępów;
- I. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba ostatecznego powstrzymania działalności wszystkich pozostałych wrogo nastawionych ugrupowań działających we wschodniej części DR Konga, w tym Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR), Zjednoczonych Sił Demokratycznych/Krajowej Armii Wyzwolenia Ugandy (ADF/NALU) oraz poszczególnych grup Mai-Mai, a także szybkiego przywrócenia pokoju i bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior;
- J. mając na uwadze, że należy ubolewać nad tym, iż zobowiązania podjęte we wspomnianym powyżej porozumieniu ramowym podpisanym w Addis Abebie w dniu 24 lutego 2013 r. nie zostały dotrzymane przez wszystkie zaangażowane strony;
- K. mając na uwadze, że prezes Banku Światowego zapowiedział podczas wspólnych wizyt z sekretarzem generalnym ONZ w regionie Wielkich Jezior w maju 2013 r., że Bank Światowy przeznaczy 1 mld USD na projekty rozwojowe w tym regionie, przyłączając się do wysiłków czynionych obecnie przez wspólnotę międzynarodową w celu zaprowadzenia trwałego pokoju w regionie Wielkich Jezior;
- ponownie z całą mocą potępia dokonane akty przemocy, przestępstwa, przypadki łamania praw człowieka, gwałty oraz przypadki wcielania dzieci do wojska oraz ponownie zapewnia o swoim wsparciu dla mieszkańców regionu Wielkich Jezior, którzy padli ofiarą okrucieństw wojennych; zachęca państwa do promowania dialogu, mediacji oraz negocjacji w procesie rozwiązywania konfliktów wewnętrznych, ponieważ jest to sposób na wyeliminowanie przyczyn tarć prowadzących do prób obalenia demokratycznie wybranych rządów;
 - wzywa rząd DR Konga do sprawowania pełnej władzy na całym terytorium DR Konga oraz do poprawy ogólnego sposobu sprawowania rządów w kraju, w tym w dziedzinie praw człowieka, jak również do zidentyfikowania i wdrożenia odpowiednich środków gwarantujących wszystkim warstwom społeczeństwa DR Konga takie same prawa;
 - wzywa parlamenty regionu Wielkich Jezior do współpracy z rządami i partiami politycznymi na rzecz promowania sprawiedliwości społecznej w celu zapewnienia trwałego pokoju;
 - wzywa parlamenty i rządy do zagwarantowania równego udziału wszystkich kategorii społeczeństwa, w tym kobiet i osób młodych, mniejszości i grup szczególnie narażonych, w procesie demokratycznym i sprawowaniu rządów;
 - wzywa społeczność międzynarodową, w tym UA, UE i ONZ, do dalszego świadczenia istotnej, skoordynowanej i skuteczniejszej pomocy osobom, których dotyczy sytuacja braku bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior, oraz do pozostawania w gotowości na wypadek potrzeby zareagowania na katastrofę humanitarną w tym regionie;

6. potwierdza swoje niezachwiane zaangażowanie w kwestie suwerenności, niepodległości, integralności terytorialnej i jedności narodowej w państwach regionu Wielkich Jezior, a w szczególności w DR Konga, a także podkreśla, że wartości te należy szanować, aby promować pokój, bezpieczeństwo i rozwój w regionie Wielkich Jezior;
7. potwierdza niezbywalne i nieodwołalne prawo każdego narodu w tym regionie do pełnego korzystania z bogactw narodowych oraz do dysponowania nimi w sposób całkowicie suwerenny, w zgodzie z krajowym prawem;
8. wyraża poparcie dla podpisanego w Addis Abebie dokumentu ustanawiającego ramy pokoju, bezpieczeństwa i współpracy dla Demokratycznej Republiki Konga i regionu oraz wzywa wszystkich sygnatariuszy do wywiązania się z zobowiązań niezwłocznie i w dobrej wierze; apeluje zatem do Rady Bezpieczeństwa ONZ o podjęcie odpowiednich działań zgodnie z ust. 6 jej rezolucji nr 2098 (2013) w odniesieniu do stron, które nie wywiązały się z zobowiązań podjętych we wspomnianych ramach;
9. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla wspomnianego porozumienia ramowego oraz zachęca UE do czynienia wszelkich starań, wraz z innymi organizacjami międzynarodowymi, aby promować pokój i zacieśniać współpracę między DR Konga, Ugandą, Rwandą, Burundi i Tanzanią;
10. wyraża poparcie dla wszystkich środków służących przywróceniu pokoju i bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior inicjowanych i przyjmowanych przez ONZ, UA, UE, ICGLR i SADC, oraz wzywa te organizacje do dalszych działań, a w szczególności do ustanowienia programu harmonijnego rozwoju przedmiotowego regionu, aby zaoferować młodym osobom oraz wszystkim innym mieszkańcom regionu Wielkich Jezior taką alternatywę dla wojny, która zapewni im lepszą przyszłość;
11. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2098 (2013) w sprawie DR Konga oraz wzywa przywódców z regionu Wielkich Jezior i całą wspólnotę międzynarodową do pilnego podjęcia prac w celu zagwarantowania właściwego i pełnego wdrożenia tej rezolucji;
12. z zadowoleniem przyjmuje rozmieszczenie w Kiwu Północnym oddziałów brygady interwencyjnej ustanowionej na mocy tej rezolucji w ramach misji stabilizacyjnej MONUSCO; z zadowoleniem przyjmuje aktywny udział tej brygady w stłumieniu rebelii M23 oraz wzywa ją do dalszego wspierania kongijskich oddziałów rządowych, tak aby doprowadzić do rozbitcia wszystkich pozostałych ugrupowań zbrojnych na terytorium DR Konga i położyć kres ich działalności przestępczej w regionie Wielkich Jezior;
13. wzywa społeczność międzynarodową, w szczególności darczyńców pomocy, do wspierania wysiłków władz DR Konga po zwycięstwie wojskowym nad M23 prowadzących do instytucjonalnych, politycznych, gospodarczych i społecznych reform strukturalnych, zwłaszcza w sektorze obrony, bezpieczeństwa i wymiaru sprawiedliwości, tak aby umocnić demokrację, praworządność i dobre sprawowanie rządów na wszystkich szczeblach administracji publicznej;
14. wzywa DR Konga i jej sąsiadów do zaangażowania się w ściślejszą i skuteczniejszą współpracę regionalną, tak aby wspólnie zająć się skutkami nawracających konfliktów regionalnych oraz równolegle z rozwiązywaniem problemów politycznych i dotyczących bezpieczeństwa promować rozwój gospodarczy w regionie Wielkich Jezior; wzywa społeczność międzynarodową, zwłaszcza ICGLR, UA, UE, ONZ i USA, do wspierania takiej współpracy;
15. podkreśla w związku z tym konieczność ożywienia Wspólnoty Gospodarczej Państw Regionu Wielkich Jezior i zapewnienia jej środków finansowych potrzebnych do promowania pokoju, integracji i wzrostu gospodarczego oraz tworzenia miejsc pracy, tak aby zaoferować mieszkańcom tego regionu lepsze warunki życia;
16. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w negocjacjach z Kampali pod auspicjami ICGLR oraz apeluje do mediatora i wszystkich stron o niezwłoczne zakończenie tych rozmów, tak aby rozwiązać pilne kwestie, jak np. ekstradycja dawnych rebeliantów z M23, którzy schronili się w państwach sąsiedzkich, a także osób oskarżonych o zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i poważne łamanie praw człowieka;

17. wzywa do prowadzenia demobilizacji, rozbrojenia, rehabilitacji i reintegracji (DDRR) dawnych rebeliantów w ścisłej zgodności z podstawowymi normami międzynarodowymi w tej dziedzinie oraz ze specyficznymi wymaganiami w dziedzinie wojskowości, o czym mowa w rezolucji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie zagrożeń dla demokracji i stabilności politycznej w krajach AKP spowodowanych zamachami wojskowymi oraz w sprawie roli społeczności międzynarodowej;
18. odnotowuje konsultacje krajowe w DR Konga między większością prezydencką, opozycją polityczną i społeczeństwem obywatelskim, zwołane przez prezydenta Josepha Kabilę, oraz zachęca władze DR Konga do zastosowania się do wniosków i zaleceń sformułowanych w wyniku tych konsultacji, tak aby promować pojednanie narodowe i trwale wyeliminować przyczyny nawracających kryzysów politycznych w DR Konga;
19. podkreśla potrzebę jak najszybszego zidentyfikowania, z pomocą Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i Międzynarodowego Czerwonego Krzyża, byłych rebeliantów M23 i kongijskich uchodźców w Rwandzie i Ugandzie, tak aby można było dokonać ich dobrowolnej repatriacji do kraju pochodzenia oraz umożliwić każdemu chętnemu udział w programie DDRR;
20. podkreśla, że położenie kresu bezkarności jest jednym z warunków wstępnych przywrócenia pokoju i bezpieczeństwa w regionie Wielkich Jezior, oraz powtarza swój apel do władz sądowniczych państw członkowskich ICGLR oraz do Międzynarodowego Trybunału Karnego o ściganie i karanie sprawców łamania praw człowieka, przestępstw przeciwko ludzkości, przestępstw wojennych, gwałtów i wcielania dzieci do wojska w regionie Wielkich Jezior;
21. utrzymuje, że wszystkie zbrojne ugrupowania przebywające w regionie Wielkich Jezior muszą – o ile jeszcze tego nie uczyniły – niezwłocznie złożyć broń i powrócić do normalnego cywilnego życia w swoich krajach;
22. wzywa wszystkie kraje w regionie Wielkich Jezior, które przyjęły uchodźców cywilnych lub wojskowych z innych krajów, do ścisłego przestrzegania postanowień Konwencji genewskiej z 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców oraz konwencji Organizacji Jedności Afrykańskiej (OJA) z 1967 r. regulującej szczegółowe aspekty problemów uchodźców w Afryce, zwłaszcza zakazu angażowania się przez te osoby w działalność polityczną i wojskową wymierzoną przeciwko ich krajowi pochodzenia;
23. wzywa Bank Światowy do dotrzymania obietnicy złożonej przez jego prezesa w dniu 22 maja 2013 r. w Kinszasie i dotyczącej zainwestowania kwoty 1 mld USD w projekty rozwojowe w regionie Wielkich Jezior, oraz zaleca skierowanie tych funduszy w pierwszej kolejności na obszary ogarnięte konfliktem;
24. wzywa UA, ICGLR i jej państwa członkowskie, ONZ i UE do podjęcia zdecydowanych i skutecznych działań zmierzających do zwalczania nielegalnej eksploatacji zasobów naturalnych DR Konga i innych państw regionu Wielkich Jezior i handlu nimi, a w szczególności do nakładania – zgodnie z zasadami przejrzystości przyjętymi na szczeblu międzynarodowym – kar na przedsiębiorstwa dopuszczające się takich praktyk;
25. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Unii Afrykańskiej, Radzie Ministrów AKP-UE, Radzie i Komisji Europejskiej, Wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Specjalnemu Wysłannikowi Sekretarza Generalnego ONZ do Regionu Wielkich Jezior, państwowemu członkowskim Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior oraz prezydentom, szefom państw i rządów, a także parlamentom odnośnych państw.

Regulamin Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Artykuł 1

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne

1. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE (zwane dalej „Zgromadzeniem”) zostało ustanowione zgodnie z art. 17 umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony.

2. Zgromadzenie składa się z dwóch izb, w skład których wchodzi w równej liczbie przedstawiciele UE i AKP. Członkami Zgromadzenia są, z jednej strony, posłowie do Parlamentu Europejskiego i, z drugiej strony, parlamentarzyści lub – w razie ich braku w wyjątkowych przypadkach, takich jak działanie siły wyższej, o których należy uprzednio powiadomić pisemnie Prezydium Zgromadzenia, o którym mowa w art. 2 (zwane dalej „Prezydium”) – przedstawiciele wyznaczeni przez parlamenty każdego spośród państw AKP. W przypadku braku parlamentu uczestnictwo, bez prawa do głosowania, przedstawiciela państwa AKP uzależnione jest od uprzedniej zgody Zgromadzenia.

3. Uprawnienia członków Zgromadzenia są poświadczane przez nominację na piśmie wystawioną, w przypadku przedstawicieli AKP, przez właściwe władze odnośnych państw oraz, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez Przewodniczącego Parlamentu.

Artykuł 2

Prezydium

1. Każda izba wybiera przedstawicieli do Prezydium spośród swoich członków zgodnie z własną praktyką.

2. W skład Prezydium wchodzi dwóch współprzewodniczących o tej samej randze oraz dwudziestu czterech wiceprzewodniczących. Członkowie Prezydium są powoływani, w równej liczbie, przez przedstawicieli państw AKP i przedstawicieli Parlamentu Europejskiego zgodnie z procedurą przyjętą przez każdą ze stron.

3. Prezydium przygotowuje prace Zgromadzenia, czuwa nad kontynuacją jego prac i nadaje bieg rezolucjom oraz ustanawia wszelkie niezbędne kontakty z Radą Ministrów AKP-UE i Komitetem Ambasadorów AKP-UE.

4. Prezydium jest odpowiedzialne za koordynowanie prac Zgromadzenia. Prezydium może spośród swoich członków wyznaczyć wiceprzewodniczących odpowiedzialnych za konkretne sprawy, zgodnie z zasadą równości między parlamentarzystami z państw AKP i posłami do Parlamentu Europejskiego.

5. Prezydium zbiera się, na wniosek współprzewodniczących, co najmniej cztery razy w roku; dwa posiedzenia odbywają się w dniach poprzedzających sesje Zgromadzenia.

6. Prezydium przedkłada Zgromadzeniu propozycję porządku dziennego obrad oraz czuwa, by – w miarę możliwości – połowa punktów wpisanych do porządku dziennego dotyczyła kwestii leżących w interesie wspólnym.

Prezydium może zaproponować ograniczenie czasu wypowiedzi.

7. Prezydium jest organem właściwym w zakresie składu i uprawnień komisji stałych, o których mowa w art. 25 (zwanych dalej „komisjami stałymi”).

8. Prezydium jest organem właściwym do przyjmowania sprawozdań i propozycji rezolucji komisji stałych.

9. Prezydium może także przedkładać kwestie do rozpatrzenia komisjom stałym, które mogą następnie wnosić o zgodę na sporządzenie sprawozdania na temat poszczególnych zagadnień.

10. Prezydium jest odpowiedzialne za nadzór dalszych działań dotyczących rezolucji i decyzji przyjętych przez Zgromadzenie. W przypadku rezolucji przedłożonych przez komisję stałą Prezydium może przekazać odpowiedzialność za nadzór dalszych działań przewodniczącemu oraz sprawozdawcy odpowiedniej komisji stałej.

11. Prezydium jest odpowiedzialne za omawianie przy drzwiach zamkniętych indywidualnych spraw związanych z prawami człowieka.

12. Posiedzenia Prezydium nie są jawne.

Artykuł 3

Obecność innych instytucji

1. Rada Ministrów AKP-UE, jak przewidziano w art. 15 umowy o partnerstwie, jest wzywana do przedstawienia Zgromadzeniu rocznego sprawozdania z wdrażania umowy. Po tej prezentacji następuje debata.
2. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, Komitet Ambasadorów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, Wysoki Przedstawiciel Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „Wysokim Przedstawicielem”) oraz Komisja Europejska mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia.
3. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, Wysoki Przedstawiciel i Komisja Europejska mogą uczestniczyć w posiedzeniach Prezydium w odniesieniu do zagadnień należących do ich odpowiednich kompetencji.

Artykuł 4

Obserwatorzy i inni goście

1. Następujące państwa będące stałymi obserwatorami mogą oddelegować przedstawiciela do uczestnictwa w sesjach Zgromadzenia:

- a) państwa będące w trakcie ratyfikacji umowy o partnerstwie;
- b) państwa będące członkami grupy AKP.

Stali obserwatorzy mogą zabierać głos przed Zgromadzeniem.

2. Na zaproszenie współprzewodniczących i za zgodą Prezydium inne organizacje lub organy mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym w charakterze obserwatorów.

Mogą one, na podstawie analizy konkretnego przypadku, zabierać głos podczas sesji lub posiedzenia komisji po otrzymaniu zgody odpowiednio Zgromadzenia lub prezydium właściwej komisji.

3. Obserwatorom – stałym lub innym – nie przysługuje prawo do głosowania.
4. Udział w charakterze konsultacyjnym innych gości, takich jak przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, w sesjach Zgromadzenia, w posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym jest zatwierdzany przez Prezydium na podstawie analizy konkretnego przypadku.

Artykuł 5

Sesje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie zbiera się na sesjach, trwających trzy dni, zwoływanych przez współprzewodniczących, dwa razy do roku, na zmianę w jednym z państw AKP i jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, o ile to możliwe – w państwie sprawującym prezydencję rotacyjną Rady Unii Europejskiej.
2. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie miejsca sesji bierze się pod uwagę rotacyjnie regiony grupy państw AKP i państwa członkowskie Unii Europejskiej.

3. Na wniosek Prezydium lub Rady Ministrów AKP-UE współprzewodniczący mogą zwołać nadzwyczajną sesję Zgromadzenia.

Artykuł 6

Posiedzenia Zgromadzenia na szczeblu regionalnym

1. Zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie Zgromadzenie **powinno** odbywać posiedzenia parlamentarne na szczeblu regionalnym. O posiedzeniach tych decyduje Prezydium na podstawie wniosku Prezydium lub zainteresowanych regionów.
2. Dla potrzeb niniejszego regulaminu termin „region” odnosi się do jednostek określonych przez parlamenty narodowe państw AKP. Każda określona w ten sposób jednostka podlega ostatecznemu zatwierdzeniu przez Zgromadzenie.
3. W posiedzeniach na szczeblu regionalnym uczestniczy po jednym parlamentarzysty z każdego państwa AKP z danego regionu oraz taka sama liczba posłów do Parlamentu Europejskiego.
4. Zgromadzenie odbywa co roku nie więcej niż trzy posiedzenia na szczeblu regionalnym, z których każde trwa nie dłużej niż trzy dni. Jeśli przeprowadzone zostaną więcej niż dwa posiedzenia, jedno z nich zwoływane jest w ramach sesji odbywającej się w państwie AKP. Wnioski z tych posiedzeń przedstawiane są w formie komunikatu. Niniejszy regulamin stosuje się odpowiednio do posiedzeń na szczeblu regionalnym.
5. W trakcie posiedzeń na szczeblu regionalnym poruszane będą kwestie dotyczące spraw aktualnych i znaczących dla regionu, a zwłaszcza regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych. Sprawozdanie uzupełniające dotyczące każdego posiedzenia na szczeblu regionalnym przedstawiane jest na kolejnej sesji Zgromadzenia.
6. Przed każdym posiedzeniem na szczeblu regionalnym sporządzane jest sprawozdanie dotyczące każdego regionu AKP, omawiane w kontekście tego posiedzenia na szczeblu regionalnym.

Artykuł 7

Porządek dzienny

1. Prezydium sporządza projekt porządku dziennego sesji. Współprzewodniczący poddają ten projekt Zgromadzeniu do przyjęcia. Jego przedmiot odnosi się do współpracy w zakresie rozwoju między Unią Europejską a państwami AKP w ramach umowy o partnerstwie.

Projekt porządku dziennego każdej sesji zawiera następujące rodzaje tematów:

- (i) sprawozdania przedstawiane przez komisje stałe. Ich liczba ogranicza się do trzech na sesję. Długość projektów rezolucji zawartych w sprawozdaniach jest określona z załączniku II do niniejszego regulaminu;
- (ii) zagadnienia pilne, zgłoszone przez jedną z komisji stałych lub przedstawiane przez Prezydium. Zagadnienia pilne są wpisywane wyjątkowo, a ich liczba nie może przekroczyć dwóch na sesję. Pozostałe tematy przekazywane są przedmiotowo właściwej komisji stałej;
- (iii) temat przewodni debaty na wysokim szczeblu.

2. Przedstawiciel państw AKP, grupa polityczna lub dziesięciu członków może złożyć propozycję rezolucji w sprawie pilnych zagadnień. Propozycje rezolucji powinny ograniczać się do zagadnień pilnych wpisanych do projektu porządku dziennego sesji i nie przekraczać długości określonej w załączniku II do niniejszego regulaminu. Propozycje rezolucji powinny zostać złożone nie później niż na cztery tygodnie przed otwarciem sesji, w trakcie której zostaną poddane pod debatę i głosowanie.

3. W sprawach pilnych współprzewodniczący mogą zaktualizować projekt porządku dziennego między posiedzeniami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody.
4. Propozycje rezolucji w sprawie zagadnień pilnych są przekazywane do Prezydium, które upewnia się, czy wszystkie spośród nich spełniają warunki, o których mowa w ust. 2, czy zostały wpisane do porządku dziennego i czy są dostępne w języku angielskim i francuskim. Propozycje Prezydium są przedkładane Zgromadzeniu do zatwierdzenia.
5. Prezydium przekazuje do wiadomości właściwej komisji propozycje rezolucji w sprawie tematów pilnych.

Artykuł 8

Kworum

1. Kworum Zgromadzenia zostaje osiągnięte, jeżeli obecna jest jedna trzecia przedstawicieli zarówno państw AKP, jak i Parlamentu Europejskiego.
2. Niezależnie od liczby głosujących wszystkie głosowania są ważne, chyba że przed rozpoczęciem głosowania przewodniczący stwierdzi, na uprzedni wniosek co najmniej dziesięciu członków, że kworum nie zostało osiągnięte. Jeżeli kworum nie zostało osiągnięte, głosowanie zostaje przeniesione do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Artykuł 9

Przewodnictwo posiedzeń

1. Współprzewodniczący decydują za obopólną zgodą, który spośród nich będzie przewodniczył poszczególnym posiedzeniom Zgromadzenia.
2. Przewodniczący posiedzenia otwiera, zawiesza oraz zamyka posiedzenia Zgromadzenia, dba o przestrzeganie regulaminu, utrzymuje porządek, udziela głosu, ogłasza zamknięcie debaty, poddaje sprawy pod głosowanie i ogłasza jego wyniki.
3. Podczas debaty przewodniczący posiedzenia może zabierać głos jedynie w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy; jeżeli chce wziąć w niej udział, opuszcza fotel przewodniczącego.
4. W przewodniczeniu Zgromadzeniu obaj współprzewodniczący mogą być zastępowani przez jednego z wiceprzewodniczących.

Artykuł 10

Porządek miejsc

Członkowie zasiadają w porządku alfabetycznym, określonym, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez ich nazwiska, a w przypadku przedstawicieli AKP, przez nazwę państwa pochodzenia, przy czym pierwsza litera porządku alfabetycznego jest zmieniana na kolejną podczas każdej sesji.

Artykuł 11

Języki urzędowe

1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki angielski, bułgarski, **chorwacki**, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, holenderski, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.

Na wszystkich posiedzeniach odbywających się w zwykłych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne na wszystkie języki robocze posłów do Parlamentu Europejskiego obecnych na posiedzeniu. Na wszystkich posiedzeniach odbywających się poza zwykłymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne zgodnie z właściwymi wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego, zawartymi w Regulaminie posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i jego organów określonym decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2003 r. (1). Tłumaczenia pisemne podczas każdego posiedzenia wykonywane są na język angielski i francuski.

(1) Zob. załącznik IV.

2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowawcze oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.

Artykuł 12

Jawność obrad

Sesje Zgromadzenia są jawne, chyba że Zgromadzenie zadecyduje inaczej.

Artykuł 13

Protokół

1. Protokół każdego posiedzenia zawiera decyzje Zgromadzenia oraz nazwiska mówców i jest rozpowszechniany podczas kolejnego posiedzenia.
2. Protokoły są publikowane przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez sekretariat AKP w formie uznanej przezeń za właściwą. Protokół ostatniego posiedzenia sesji przekazywany jest do zatwierdzenia na początku kolejnej sesji, a wszystkie poprawki publikowane są przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez sekretariat AKP w formie uznanej przezeń za właściwą.

Artykuł 14

Oświadczenia współprzewodniczących i komunikaty dla prasy

1. Współprzewodniczący mogą wydawać wspólne pilne oświadczenia w każdej sprawie dotyczącej kwestii partnerstwa AKP-UE, jeśli to możliwe – po konsultacji z członkami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody. Oświadczenia powinny opierać się na przyjętych rezolucjach i deklaracjach. Po ich wydaniu współprzewodniczący informują o tym najpierw Prezydium, w celu ich przedyskutowania, a następnie wszystkich członków Zgromadzenia tak szybko, jak to możliwe.
2. Komunikaty dla prasy sporządzane są w języku angielskim i francuskim. Nie mają one statusu oficjalnych dokumentów.

Artykuł 15

Prawo zabierania głosu

1. Członek Zgromadzenia może zabrać głos jedynie wtedy, gdy upoważni go do tego przewodniczący posiedzenia. Przedstawiciele państw wymienionych w rezolucjach lub podczas debat mają prawo do udzielania odpowiedzi w przyznanym im okresie czasu.
2. Czas wypowiedzi podczas debat Zgromadzenia jest dzielony równo pomiędzy przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i państw AKP. Na wniosek przewodniczącego posiedzenia Zgromadzenie może ograniczyć czas wypowiedzi. Członkowie mogą przedstawiać pisemne uwagi, uzupełniające ich oświadczenia i nie dłuższe niż 2 000 znaków. Pisemne uwagi są archiwizowane w języku źródłowym.
3. W przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego czas wypowiedzi przyznawany jest według metody d'Hondta.
4. Członkowie Rady Ministrów AKP-UE lub wyznaczeni przez nich zastępcy, a także przedstawiciele organów i instytucji określonych w art. 3 ust. 2, zostają wysłuchani na zgłoszony przez siebie wniosek.
5. Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP mogą zabierać głos podczas posiedzeń Prezydium oraz podczas sesji Zgromadzenia, o ile są należycie upoważnieni przez swoje izby i na zaproszenie współprzewodniczącego, który przewodniczy tym posiedzeniom i sesjom.
6. Poza przypadkiem określonym w ust. 6, mówcy może przerwać jedynie przewodniczący posiedzenia i wyłącznie w przypadku przekroczenia przez niego czasu wystąpienia.

7. Jeżeli mówca odchodzi od tematu, przewodniczący posiedzenia przywołuje go do porządku. W przypadku gdy mówca się nie podporządkowuje, przewodniczący posiedzenia może odebrać mu prawo zabierania głosu na okres uznany przez siebie za właściwy.

Artykuł 16

Prawo do głosowania i sposoby głosowania

1. Każdemu członkowi posiadającemu prawo do głosowania przysługuje jeden głos, który nie może być przekazywany.
2. Zgromadzenie głosuje zwyczajowo przez podniesienie ręki. Jeżeli rezultat głosowania przez podniesienie ręki budzi wątpliwości, przeprowadzane jest nowe głosowanie przy pomocy kolorowych kart bądź systemu elektronicznego.
3. Głosowanie tajne przeprowadza się, jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej dziesięciu posłów złoży stosowny wniosek na piśmie.
4. Do przyjęcia decyzji konieczna jest większość oddanych głosów. Na przedstawiony do godziny 10 rano w dniu głosowania, przez co najmniej pięciu członków, wniosek o głosowanie odrębne, przeprowadza się głosowanie, w trakcie którego parlamentarzyści z państw AKP i posłowie do Parlamentu Europejskiego głosują osobno i na zmianę. W tym przypadku decyzja jest uznawana za przyjętą jedynie wówczas, gdy uzyska większość głosów oddanych zarówno przez parlamentarzystów z państw AKP, jak i posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy wzięli udział w głosowaniu.
5. W przypadku równej liczby głosów propozycja nie zostaje przyjęta. Może ona zostać przedłożona na następnej sesji Zgromadzenia.
6. Jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej pięciu posłów zgłosi stosowny wniosek, Zgromadzenie przystępuje do głosowania nad odrębnymi częściami tekstu ustępów lub poprawek.
7. Wszelkie wnioski złożone zgodnie z ust. 3, 4 i 6 mogą zostać wycofane przez ich autorów w każdej chwili przed rozpoczęciem głosowania.

Artykuł 17

Wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu

Każdy członek może wygłosić ustne wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu końcowym nieprzekraczające półtorej minuty lub też złożyć wyjaśnienie pisemne o maksymalnej długości 200 słów. Wyjaśnienia pisemne są archiwizowane w języku źródłowym.

Artykuł 18

Rezolucje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie głosuje nad propozycjami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedstawionych przez komisje stałe, zgodnie z art. 7.
2. Zgromadzenie głosuje również nad propozycjami rezolucji w sprawie zagadnień pilnych, zgodnie z art. 7.
3. Przewodniczący posiedzenia zwraca się do autorów propozycji rezolucji dotyczących podobnych spraw pilnych o przygotowanie propozycji kompromisowej. Po zakończeniu debaty każda kompromisowa propozycja rezolucji oraz odnoszące się do niej poprawki poddawane są Zgromadzeniu pod głosowanie. Gdy dana kompromisowa propozycja rezolucji zostaje przyjęta, wszelkie inne propozycje przedłożone na ten sam temat upadają.
4. Rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie przekazywane są do Komisji Europejskiej, Rady Ministrów AKP-UE i wszelkim innym zainteresowanym stronom. Komisja Europejska i Rada Ministrów AKP-UE sporządzają na następną sesję Zgromadzenia sprawozdanie w sprawie dalszych czynności przewidzianych dla przyjętych rezolucji.

Artykuł 19

Poprawki

1. Poprawki mogą być składane przez przedstawicieli państw AKP posiadających prawo do głosowania, grupy polityczne lub dziesięciu członków. Poprawki te muszą mieć związek z tekstem, który mają na celu zmienić, i zostać złożone w formie pisemnej. Na podstawie powyższych kryteriów przewodniczący decyduje o ich dopuszczalności.
2. Termin składania poprawek jest ogłaszany na początku sesji.
3. Podczas głosowania poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą.
4. W przypadku gdy co najmniej dwie poprawki odnoszą się do tego samego przedmiotu, w pierwszej kolejności głosowana jest ta, której treść jest najbardziej oddalona od tekstu poddanego pod debatę. Uwzględniane są jedynie te poprawki ustne, które mają na celu poprawienie błędów rzeczowych lub językowych. Wszelkie inne poprawki ustne pozostają do wiadomości Zgromadzenia. Poprawka ustna nie jest uwzględniana, gdy sprzeciwi się jej – poprzez wstanie z miejsc – dziesięciu członków.

Artykuł 20

Zapytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej zapytanie wymagające odpowiedzi na piśmie.
2. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium, które, o ile uzna je za dopuszczalne, przekazuje je bądź do Rady Ministrów AKP-UE, bądź do Komisji Europejskiej. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska są proszone o udzielenie odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy od przekazania zapytania.
3. Zapytania, na które została udzielona odpowiedź, są publikowane, wraz z odpowiedzią, przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez każde z nich za właściwą.
4. Zapytania, na które nie udzielono odpowiedzi w przewidzianym terminie, są publikowane na tych samych warunkach, ze wskazaniem, iż nie udzielono na nie dotychczas odpowiedzi.

Artykuł 21

Tura pytań

1. Podczas każdej sesji odbywa się tura pytań z udziałem Rady Ministrów AKP-UE i do Komisji Europejskiej w czasie wyznaczonym przez Prezydium w taki sposób, by zapewnić obecność najwyższych rangą przedstawicieli tych instytucji.
2. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć jedno zapytanie do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. W przypadku zapytań, pod którymi podpisała się większa liczba członków, do zadania zapytania wzywany jest tylko jeden spośród nich.
3. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium w określonym przez nie terminie.
4. W pilnym przypadku i w porozumieniu z instytucją, do której skierowane jest zapytanie, wiceprzewodniczący lub Prezydium mogą zdecydować o wpisaniu zapytania do porządku dziennego nawet wówczas, gdy upłynął termin wyznaczony przez Prezydium.
5. Wiceprzewodniczący Zgromadzenia podejmują decyzję w sprawie dopuszczalności zapytań. Kwestia ta jest regulowana zakresem i brzmieniem umowy o partnerstwie. Zapytania odnoszące się do zagadnień już wpisanych do porządku dziennego w celu przeprowadzenia nad nimi dyskusji z zainteresowaną instytucją uznawane są za niedopuszczalne. Zapytania uznane za dopuszczalne przekazywane są do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. Wiceprzewodniczący określają porządek, w jakim będą rozpatrywane zapytania. Autor zapytania zostaje niezwłocznie powiadomiony o ich decyzji.

6. Zapytania nie mogą zawierać więcej niż 100 słów i powinny mieć formę pytań, a nie oświadczeń.
7. Podczas sesji Zgromadzenie przeznacza określony czas na rozpatrzenie zapytań do Rady Ministrów AKP-UE i Komisji Europejskiej. Na zapytania, na które z powodu braku czasu nie udzielono odpowiedzi, udzielana jest odpowiedź na piśmie, chyba że autor wycofa swoje zapytanie.
8. Odpowiedzi na zapytania udziela się wyłącznie wówczas, jeżeli autor zapytania jest obecny lub jeżeli podał on na piśmie do wiadomości wiceprzewodniczących, przed rozpoczęciem tury pytań, nazwisko swojego zastępcy.
9. W przypadku gdy zarówno autor zapytania, jak i jego zastępca, są nieobecni, na zapytanie udziela się odpowiedzi na piśmie.
10. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska udzielają odpowiedzi z wyprzedzeniem w formie pisemnej. Jedno krótkie zapytanie uzupełniające może być zadane przez autora początkowego zapytania, jeżeli jest obecny, lub przez jego zastępcę, pod warunkiem że przed rozpoczęciem tury pytań autor początkowego zapytania podał na piśmie do wiadomości współprzewodniczących nazwisko swojego zastępcy. Przewodniczący posiedzenia może odrzucić wszelkie zapytania wprowadzające elementy nieodnoszące się do zapytania początkowego. Jeżeli czas na to pozwala, inne zapytania do Rady Ministrów AKP-UE lub Komisji Europejskiej można skierować na zasadzie pytań z sali.
11. O ile wnosi o to co najmniej dziesięciu członków Zgromadzenia, po udzieleniu odpowiedzi przez Radę Ministrów AKP-UE lub Komisję Europejską może nastąpić debata. Długość debaty określa przewodniczący.

Artykuł 22

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z wdrażania umowy o partnerstwie

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z wdrażania umowy o partnerstwie, które dotyczy między innymi działań podjętych w wyniku rezolucji i zaleceń Zgromadzenia, jest drukowane w językach urzędowych i dołączane na czas dorocznej debaty na forum Zgromadzenia.

Artykuł 23

Nadzór nad wdrażaniem umowy o partnerstwie

Bez uszczerbku dla sprawozdań regionalnych, o których mowa w art. 6, na wniosek Prezydium Zgromadzenie może powołać współsprawozdawcę AKP oraz współsprawozdawcę UE w celu sporządzenia sprawozdania na temat konkretnego regionu bądź też na każdy inny temat związany z wdrażaniem umowy o partnerstwie.

Artykuł 24

Wnioski Rady Ministrów AKP-UE o wydanie opinii

1. W przypadku gdy Zgromadzenie zostaje wezwane do wydania opinii w sprawie decyzji, projektu decyzji, rezolucji, zalecenia lub opinii Rady Ministrów AKP-UE, odpowiedni wniosek jest przekazywany do Prezydium, które przedstawia sprawę, wraz z zaleceniem, Zgromadzeniu.
2. W przypadku uznanym przez Radę Ministrów AKP-UE za pilny Prezydium może podjąć ostateczną decyzję.

Artykuł 25

Komisje stałe

1. Zgromadzenie ustanawia trzy komisje stałe ⁽¹⁾ odpowiedzialne za wdrażanie umowy o partnerstwie w następujących dziedzinach:

— promowanie procesów demokratycznych poprzez dialog i porozumienie,

⁽¹⁾ Zob. bardziej szczegółowe przepisy w załączniku I.

- kwestie gospodarcze, finansowe i handlowe oraz wdrażanie Europejskiego Funduszu Rozwoju,
 - kwestie społeczne i środowiskowe.
2. Na wzór działalności ogólnej Zgromadzenia jego komisje stałe składają się z członków Zgromadzenia, zgodnie z art. 1, i działają na zasadzie udziału ściśle zrównoważonego.
 3. Na wniosek Prezydium Zgromadzenie przyjmuje regulamin komisji stałych.

Artykuł 26

Tymczasowe komisje nadzoru

1. Prezydium może, na wniosek Zgromadzenia, ustanowić określoną liczbę tymczasowych komisji nadzoru, których prace związane są z konkretnym zakresem tematyki dotyczącej umowy o partnerstwie lub kwestii objętych umową. W tym samym czasie działalność mogą prowadzić co najwyżej dwie komisje tego rodzaju. Komisjom nadzoru przysługuje maksymalnie rok czasu na zakończenie prac.
2. Prezydium określa zakres obowiązków, skład i mandat tych komisji.

Artykuł 27

Warsztaty

1. W celu wzmocnienia porozumienia pomiędzy narodami Unii Europejskiej i państwami AKP oraz zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na kwestie rozwoju Zgromadzenie organizuje regularnie warsztaty zarówno w Unii Europejskiej, jak i państwach AKP.
2. Warsztaty są organizowane przez Prezydium i umożliwiają w szczególności zaproszenie osób mogących poinformować Zgromadzenie o wzbudzających troskę elementach rzeczywistości politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej.
3. W dniu przed otwarciem każdej sesji Zgromadzenia odbywają się maksymalnie trzy warsztaty. Każdy sprawozdawca przedstawia podczas sesji krótkie sprawozdanie ustne, po którym może nastąpić debata.

Artykuł 28

Misje i delegacje

1. Prezydium może zdecydować o ustanowieniu misji informacyjnych i badawczych do państw AKP, państw UE lub organizacji międzynarodowych, z zastrzeżeniem ograniczeń budżetowych. Prezydium lub Zgromadzenie może także zdecydować o ustanowieniu wspólnej delegacji w celu obserwowania wyborów prezydenckich lub parlamentarnych, na zaproszenie zainteresowanych państw, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa oraz, w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem że decyzja ta będzie zgodna z wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego. W ramach ścisłej współpracy przewidzianej w art. 29 Prezydium może także ustanowić delegacje na posiedzenia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i partnerów społecznych, nawet jeżeli odbywają się one poza Brukselą.

Sprawozdanie przedstawiane jest Prezydium oraz na kolejnej sesji Zgromadzenia. W związku z zaleceniami wysuniętymi w sprawozdaniu na kolejnym posiedzeniu Prezydium podejmowane są dalsze konkretne czynności.

2. Współprzewodniczący lub ich wiceprzewodniczący mogą uczestniczyć w posiedzeniach wysokiego szczebla lub posiedzeniach międzynarodowych organów parlamentarnych w oficjalnym charakterze na zaproszenie, indywidualnie lub wspólnie, w imieniu Zgromadzenia. Misje te muszą reprezentować Zgromadzenie jako całość, a podejmowane działania muszą odzwierciedlać wspólne interesy AKP-UE.

Artykuł 29

Zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego

Zgromadzenie podejmuje działania zmierzające do tego, by państwa AKP i UE utrzymywały regularne stosunki z przedstawicielami partnerów gospodarczych i społecznych AKP-UE i innymi przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz zasięgały ich opinii, w celu poznania ich poglądów na temat realizacji celów umowy o partnerstwie. Przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mają możliwość uczestnictwa w posiedzeniach na szczeblu regionalnym, w posiedzeniach komisji stałych oraz w warsztatach. Prezydium każdorazowo rozpatruje warunki, na jakich są oni zapraszani.

Artykuł 30

Honorowy przewodniczący

Na wniosek Prezydium i w wyjątkowych przypadkach Zgromadzenie może przyznać jednemu ze swoich poprzednich współprzewodniczących tytuł Honorowego Przewodniczącego. Wyróżnienie to jest wyrazem wdzięczności Zgromadzenia za znaczące zasługi wyświadczone przez daną osobę na rzecz Zgromadzenia podczas wykonywania przez nią mandatu.

Artykuł 31

Sekretariat

Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP podejmują wszelkie niezbędne kroki mające na celu pomoc Zgromadzeniu i zapewnienie właściwego przebiegu jego prac. Każdy z nich może wyznaczyć wyższego urzędnika swojego sekretariatu, aby reprezentował go jako współsekretarz generalny Zgromadzenia. Odpowiadają oni przed Prezydium.

Artykuł 32

Regulamin finansowy

Na podstawie propozycji Prezydium Zgromadzenie przyjmuje własny regulamin finansowy.

Artykuł 33

Interpretacja regulaminu

Przewodniczący lub, na jego wniosek, Prezydium rozstrzygają kwestie dotyczące interpretacji niniejszego regulaminu.

Artykuł 34

Wystąpienia w sprawie stosowania regulaminu

1. Każdy członek może wystąpić w sprawie przestrzegania regulaminu lub złożyć wniosek proceduralny; otrzymuje on wówczas pierwszeństwo przy zabieraniu głosu. Członkowi przysługują maksymalnie dwie minuty czasu wystąpienia w celu przedstawienia powodów swego wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu lub wniosku proceduralnego.
2. Jeżeli jeden z członków wnioskuje o zabranie głosu w celu sprzeciwienia się przedstawionym stwierdzeniom, przewodniczący posiedzenia udziela mu głosu na okres maksymalnie dwóch minut.
3. W tej kwestii nie udziela się głosu innym mówcom.
4. Przewodniczący posiedzenia ogłasza swoją decyzję dotyczącą wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu; uprzednio może on wysłuchać opinii Prezydium.

Artykuł 35

Zmiany regulaminu

1. O wszelkich zmianach niniejszego regulaminu decyduje Zgromadzenie na podstawie propozycji Prezydium, po skonsultowaniu się z komisją ds. politycznych.

2. Zaproponowane zmiany są przyjmowane, tylko jeżeli otrzymają większość głosów każdej z dwóch grup przedstawicielskich w Zgromadzeniu.
3. O ile w trakcie głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany do niniejszego regulaminu wchodzi w życie pierwszego dnia sesji następującej po ich przyjęciu.

ZAŁĄCZNIK I

Uprawnienia, zakres odpowiedzialności, skład oraz procedury komisji stałych

Artykuł 1

Istnieją trzy stałe komisje parlamentarne, posiadające następujące kompetencje i zakres odpowiedzialności:

I. KOMISJA DS. POLITYCZNYCH

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. dialog polityczny (art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE), rozwój i kwestie instytucjonalne;
2. poszanowanie i promowanie praw człowieka, demokracji i dobrego zarządzania sprawami publicznymi (art. 9 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywanie (art. 11 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie migracji (art. 13 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. stosunki Zgromadzenia z właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Komisja będzie koordynowała misje informacyjne i badawcze, w tym misje obserwatorów wyborów, zgodnie z art. 28 regulaminu Zgromadzenia.

II. KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój gospodarczy i współpraca handlowa oraz wzmocnienie możliwości rozwoju i partnerstwa;
2. reformy makroekonomiczne i strukturalne, rozwój sektora gospodarczego i turystyka (art. 22-24 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. nowe umowy gospodarcze AKP-UE, dostęp do rynku i stopniowa integracja państw AKP ze światową gospodarką (art. 34-37 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. normy handlu i pracy (art. 50 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. rozwój wsi, rybołówstwo i bezpieczeństwo żywnościowe (art. 53 i 54 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
6. wszelkie kwestie dotyczące współpracy przy finansowaniu i rozwoju, w tym kontynuacja wdrażania Europejskiego Funduszu Rozwoju.

III. KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój społeczny i rozwój jednostki;
2. infrastruktura i służby społeczne, w tym kwestie zdrowia i edukacji (art. 25 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. kwestie dotyczące młodzieży i kultury (art. 26 i 27 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);

4. kwestie dotyczące płci (art. 31 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. środowisko i zasoby naturalne (art. 32 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE).

Artykuł 2

1. Każdy członek Zgromadzenia ma prawo do członkostwa w jednej z komisji stałych.
2. W skład komisji wchodzi 52 członków, w równej liczbie z ramienia Parlamentu Europejskiego, z jednej strony, oraz parlamentarzystów z państw AKP, z drugiej strony. Gdy wzrasta liczba państw AKP, proporcjonalnie wzrasta liczba członków komisji stałych.
3. Na zaproszenie prezydium komisji członkowie mogą także uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, jako doradcy, bądź gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa lub regionu.
4. Udział przedstawicieli, którzy nie są członkami parlamentu, jest dopuszczalny jedynie w przypadku, gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa; w żadnym wypadku nie przysługują im prawo do głosowania.
5. O ile dana komisja nie postanowi inaczej, wszystkie posiedzenia są jawne.

Artykuł 3

1. Skład komisji odzwierciedla, w miarę możliwości, skład Zgromadzenia.
2. Komisje wybierają prezydium komisji spośród swoich członków na okres jednego roku.
3. W skład prezydium komisji wchodzi dwóch współprzewodniczących (jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz jeden przedstawiciel państw AKP) i czterech współwiceprzewodniczących (dwóch przedstawicieli państw AKP i dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego).
4. Komisjom przewodniczą wspólnie jeden poseł do Parlamentu Europejskiego i jeden poseł reprezentujący państwa AKP.
5. Komisje mogą powoływać sprawozdawców w celu rozpatrzenia szczegółowych kwestii leżących w zakresie ich uprawnień i przygotowania sprawozdań do przedłożenia Zgromadzeniu, po upoważnieniu przez Prezydium, zgodnie z art. 2 regulaminu.

Do zawartych w sprawozdaniach propozycji rezolucji mogą być dołączone uzasadnienia nieprzekraczające czterech stron.

6. Komisje stałe mogą rozpatrywać inne punkty porządku dziennego bez sprawozdania oraz uprzedzać Prezydium na piśmie, że dane punkty zostały rozpatrzone.
7. Komisje przyczyniają się także do dialogu z partnerami niepaństwowymi, zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie, w szczególności poprzez ich wysłuchanie.
8. Komisje informują Zgromadzenie o swojej działalności.

Artykuł 4

1. Komisje zbierają się na wezwanie swoich współprzewodniczących na maksymalnie czterech sesjach w roku, z których dwie odbywają się w czasie sesji Zgromadzenia.
2. Każdy członek może złożyć poprawkę do rozpatrzenia w komisji. W kwestii procedury, art. 3 (obecność innych instytucji), art. 4 (obserwatorzy), art. 8 (kworum), art. 9 (przewodnictwo posiedzeń), art. 16 (prawo do głosowania i sposoby głosowania) oraz art. 29 (zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego) regulaminu Zgromadzenia stosują się odpowiednio do posiedzeń komisji.

ZAŁĄCZNIK II

Długość tekstów

Do tekstów przedłożonych do tłumaczenia pisemnego i powielenia stosuje się następujące ograniczenia długości:

- wyjaśnienia, robocze dokumenty przygotowawcze i sprawozdania misji informacyjnych i badawczych: tron;
- propozycje rezolucji zawarte w sprawozdaniach i zagadnieniach pilnych: trony, włączając motywy, ale wyłączając umocowania.

Za stronę przyjmuje się tekst złożony z 1 500 znaków (nie wliczając spacji).

Niniejszy załącznik może zostać zmieniony na mocy zwykłej decyzji Prezydium.

ZAŁĄCZNIK III

Posiedzenia ugrupowań politycznych

Grupy polityczne Parlamentu Europejskiego, a także posłowie do Parlamentu Europejskiego i do parlamentów państw AKP, zgodnie z ich przynależnością polityczną, mogą odbywać posiedzenia w ramach sesji Zgromadzenia, jednak nie równocześnie z samą sesją. Na potrzeby takich posiedzeń zapewnia się tłumaczenie ustne.

ZAŁĄCZNIK IV

Przepisy Parlamentu Europejskiego w zakresie tłumaczenia ustnego i pisemnego (art. 11 niniejszego regulaminu)

Tłumaczenia ustne i pisemne ⁽¹⁾

- a) W przypadku posiedzeń organizowanych w trzech stałych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego:
- (i) tłumaczenie ustne jest zapewnione we wszystkich językach roboczych rzeczywiście obecnych europejskich członków WZP;
 - (ii) rzeczywista obecność w rozumieniu niniejszego akapitu oznacza uczestnictwo danych członków we wszystkich posiedzeniach danej sesji oraz w posiedzeniach Prezydium i stałych komisji;
 - (iii) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim.
- b) W przypadku posiedzeń organizowanych poza trzema stałymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego:
- (i) Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE zapewnia zasadniczo tłumaczenie ustne w języku angielskim, francuskim, niemieckim, hiszpańskim, włoskim i portugalskim; w wyjątkowych okolicznościach na potrzeby danych posiedzeń mogą zostać wzięte pod uwagę również inne języki (np. język prezydencji Rady).

W przypadku gdy na dwa tygodnie przed wyznaczonym posiedzeniem zostanie stwierdzone, że będzie na nim obecnych mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków, tłumaczenie ustne z danego języka lub języków nie będzie zapewnione.

Obecność potwierdza się w następujący sposób:

- w przypadku posiedzeń odbywających się poza terytorium Unii Europejskiej: poprzez dokonanie rezerwacji biletu lotniczego w upoważnionym przez Parlament Europejski biurze podróży, lub
 - w przypadku posiedzeń odbywających się na terytorium Unii Europejskiej: na podstawie list przekazanych przez grupy polityczne wspólnemu sekretariatowi europejskiemu wraz z rezerwacją biletu lub pokoju hotelowego,
- (ii) po rozpoczęciu posiedzenia tłumaczenie ustne na przewidziane języki będzie miało miejsce nawet w przypadku obecności na danym posiedzeniu mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków,
 - (iii) jeżeli po zastosowaniu przepisów lit. i) język kraju przyjmującego nie stanowi części profilu językowego tłumacza ustnych danej sesji WZP, tłumaczenie ustne czynne i bierne na ten język może zostać zapewnione dodatkowo, jeżeli jest on językiem wspólnotowym,
 - (iv) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim.

⁽¹⁾ Zobacz również Kodeks postępowania w kwestii wielojęzyczności, szczególnie art. 2 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2.